

IL·LUSTRE COL·LEGI D'ADVOCATS DE TERRASSA

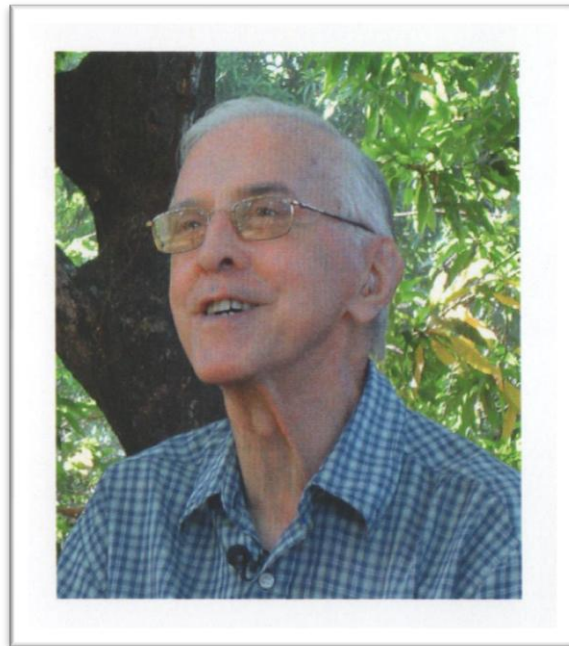
MEMÒRIA

COMISSIÓ DE DEFENSA DELS DRETS HUMANS

D`ACTIVITATS 2.020

Terrassa, gener de 2.021

DEDICATÒRIA

PERE CASALDÀLIGA PLA (1928 – 2020)

Dediquem la Memòria al Bisbe Emèrit de Sao Félix do Araguaia per haver dedicat la vida a les seves causes: la terra, l'aigua, l'ecologia, les nacions indígenes, el poble negre, la solidaritat, la veritable integració continental, l'erradicació de tota marginació, de tot imperialisme, de tot colonialisme, el diàleg interreligiós i intercultural, la superació d'aquest estat d'esquizofrènia humana que és l'existència d'un primer món i un tercer món (i un quart món també) quan som un sol món, la gran família humana, fills de la vida.

ÍNDEX

-PRESENTACIÓ	4
-COMISSIÓ DE DEFENSA DELS DRETS HUMANS	5
-CRONOLOGIA DE LES ACTIVITATS	6 a 8
-ACTIVITATS ESPECÍFIQUES	9 a 12
-COMUNICACIONS D'ICATER	13 a 14
- ESTUDI SOBRE "EL DRET A LA DIGNITAT HUMANA I ELS DRETS INHERENTS A LA MATEIXA, DURANT LA CRISI SANITÀRIA DEL COVID-19."	15 a 30
-PUBLICACIONS A LA PREMSA	31 a 51
-FOTOS	52 a 66
-AGRAÏMENTS	67 a 68

PRESENTACIÓ

Dos mil vint, ha estat un any que mai oblidarem. La COVID-19 ha trasbalsat les nostres vides, els nostres projectes i les nostres relacions familiars i socials. Al mateix temps, ha fet emergir greus mancances del nostre sistema, tant en l'àmbit sanitari com econòmic, que han suposat greus vulneracions de drets humans.

El nostre Col·legi, juntament amb el de Manresa i Sabadell, ha realitzat un estudi d'algunes d'aquestes vulneracions, encabides dins el títol de "El Dret a la Dignitat Humana i drets inherents a la mateixa dins la crisi sanitària de la Covid-19" amb la finalitat d'integrar-lo en el marc d'un llibre que promourà el Consell de l'Advocacia Catalana.

El projecte d'activitats que la nostra Comissió havia dissenyat pel 2020 no ha pogut portar-se a terme totalment degut a la pandèmia.

Del programa "Educar en Valors " que consisteix en divulgar els Drets Humans a la població escolar, en teníem una extensa demanda de sessions, però només hem atès a tretze escoles durant els dos primers mesos de l'any. El " X Cicle de Cinema, Arts Escèniques i Drets Humans " va ser ajornat. En motiu del Dia Internacional dels Drets Humans, vam aconseguir realitzar una sessió de Cinefòrum a l'emblemàtica Sala Crespi de Terrassa adreçada a un centenar d'alumnes, projectant un film de caire social amb col·loqui posterior. L'endemà, en el mateix espai, va tenir lloc l'acte d'entrega dels "VI Premis Drets Humans ICATER " en un format pràcticament idèntic al dels anys anteriors però adaptant la forma a les condicions sanitàries vigents. Es tracta d'un acte ja plenament consolidat en el nostre Col·legi. Les nostres reunions periòdiques s'han continuat fent de forma virtual i les publicacions en premsa, web d'ICATER o altres medis, han continuat amb la participació dels membres de la Comissió. Els temes eren actuals com el dret a l'habitatge, dret de família, noves forma de violència en xarxes, COVID i Drets Humans, la condemna per la mort de l'advocada kurda Ebru Timtik després d'una vaga de fam, entre altres. De cara al 2021 confiem en una normalització paulatina que ens permeti retornar a les activitats habituals.

Dolors Teulé Vega
Presidenta de la Comissió.

COMISSIÓ DE DEFENSA DELS DRETS HUMANS DE L'IL·LUSTRE COL·LEGI D'ADVOCATS DE TERRASSA

Teulé Vega. Dolors

Busquet Piqué. Anna

Capmany Sans. Sílvia

Estapé Medinabeitia. Jordi

Garcia Samper. Núria

García Vilanovova. Jordi

Gázquez Sancho. Rafael

Marquès Amat. Isabel.

Martínez Clavijo. Carme.

Molina Iniesta. Abel

(Dimisió setembre)

Ortega Rodríguez. Araceli

Tamayo Sala, Joan

Rojas Pomar. M. Teresa

RELACIÓ CRONOLÒGIA D'ACTIVITATS

Data	Activitat
7 gener	Reunió de la Comissió. Acta núm. 1
10 gener	Educar en Valors. Escola Abat Marcet. Dues sessions a alumnes de P.5. Tema : Actuar davant l'assetjament.
13 gener	Educar en Valors. Escola Heura. Alumnes amb necessitats especials. Tema: Actuar davant l'assetjament i xerrades per la convivència. (Foto 1)
14 gener	Educar en Valors. Escola Andersen. Dues sessions a alumnes de 3r i 4T de Primària- Tema :Comportament a les xarxes socials
20 gener	Educar en Valors. Escola Ponent Dues sessions a alumnes de 6'e de Primària. .Tema: Xarxes socials.
21 gener	Educar en Valors. Escola Salvador Vinyals i Galí. Tres sessions a alumnes de 1r. i 2n. de Primària. Tema: Actuar davant l'assetjament.
23 gener	Publicació en el Diari de Terrassa de l'article " Governar amb respecte, humanament" de Joan Tamayo. Reunió de la Comissió. Acta núm. 2
27 gener	Educar en Valors : IES Mont Perdut. Sessió a 15 alumnes de 3r. d'ESO. Tema : Drets i deures dels infants. (Foto 2)
4 febrer	Educar en Valors. Escola Marià Galí i Guix. Dues sessions a 50 alumnes de 3r. de Primària. Tema: Assetjament. (Foto 3) Reunió de la Comissió. Acta núm. 3
5 febrer	Educar en Valors .Col·legi del Sagrat Cor. Una sessió a 80 alumnes de 6è de Primària. Tema: Assetjament. Total uns 80 alumnes a la Sala d'Actes. (Foto 4)
12 febrer	Educar en Valors. Escola Vallès. Dues sessions a alumnes de 5è de Primària. (Foto 5)
17 febrer	Educar en Valors. IES Mont Perdut. Sessió a Síndica de Greuges.
18 febrer	Educar en Valors. Escola Ramon Pont. Sessió a 25 alumnes de 3r. de Primària. Tema : Assetjament. (Foto 6)

- Reunió de la Comissió. Acta 4.
- 19 febrer. Educar en Valors. Col·legi de les Salesianes. Quatre sessions a un total 150 alumnes, dels cursos 4t, 5è i 6è. Tema : Assetjament i xarxes socials. (Foto 7)
- 3 març Reunió de la Comissió. Acta núm. 5
- 4 març Educar en Valors. Escola L`Avet. (Foto 8)
- 21març Publicació en el Diari de Terrassa l`article “Un gran músic i una gran persona” de M. Teresa Rojas, com Obituari per la mort del músic Sr. Josep Freixas Vivó, dilluns 16 de març passat.
- 25 març Publicació en el Diari de Terrassa l`article “ Derecho de familia vs Covid-19” d`Abel Molina.
- 14 abril Reunió de la Comissió, de forma virtual. Acta núm. 6
- 17 abril Participació en el Foro del CICAC sobre ciberassetjament “ Noves formes de violència. El delictes des de la xarxa” del Sr. Abel Molina amb participació i divulgació de les activitats de la Comissió.
- 5 maig Reunió de la Comissió on line. Acta núm.7.
- 19 maig Reunió de la Comissió on line. Acta núm. 8
- 2 juny Reunió de la Comissió on line. Acta núm. 9
- 12 juny Publicació en el Diari de Terrassa de l`article “ Covid-19, sense drets humans ni dignitat “ de Joan Tamayo.
- 16 juny Reunió de la Comissió presencial. Acta núm. 10
- 18 juny Signatura d`un text conjunt amb les Comissions de Drets Humans dels Il·lustres Col·legis d`Advocats de Sabadell i Manresa, relacionat amb el Dret a la Dignitat Humana i Drets, durant la crisi sanitària de la COVID-19.
- 26 juny Publicació en el Diari de Terrassa de l`article “ Terrassa necessita un pla de xoc social urgent” de Joan Tamayo.
- 30 juny Reunió de la Comissió. Acta núm. 11.

- 30 agost Publicació a la web d`ICATER l`article de Joan Tamayo “Comunicat de la Comissió de DDHH de l`ICATER condemnant la

mort de l'advocada kurda EBRU TIMTIK després de 283 dies en vaga de fam”

- 8 setembre Reunió de la Comissió. Acta núm. 12.
- 24 setembre Publicació de la Comunicació núm. 58/2020 d'ICATER de 24 de setembre “ VI Premi DDHH ICATER, Convocatòria “
- 29 setembre Reunió de la Comissió. Acta núm. 13
- 20 octubre Reunió de la Comissió. Acta núm. 14
- 3 novemb Reunió de la Comissió. Acta núm. 15
- 17 novemb. Reunió de la Comissió. Acta núm. 16
- 1 desemb. Publicació en el Diari de Terrassa de l'article “ No tenir casa mata“ de Joan Tamayo.
Reunió de la Comissió. Acta núm. 17
- 3 desembr. Comunicació 75/2020 d'ICATER de 3 de desembre “ Guanyadors dels VI Premis Drets Humans ICATER 2020: Salvador Domingo i Fundació privada Universitat Internacional de la Pau, acte d'entrega divendres 11.”
- 10 desemb. Publicació en el Diari de Terrassa de la notícia “ Un documental de drets humans per a joves”
Cine - Fòrum. Projecció del curtmetratge “ Grietas “ a la Sala Crespi a les 11,30 amb assistència d'uns 80 – 100 alumnes de l'IES Jaume Cabré, amb col·loqui posterior. (Foto 11)
- 11 desemb. Publicació en el Diari de Terrassa de la notícia “ Els advocats expliquen els drets humans als joves”
Acte d'entrega dels VI Premis Drets Humans ICATER 2020 a la Sala Crespi.
- 14 desemb. El diari digital Malarrassa publica la notícia “ L'advocat Salvador Domingo i la Universitat de La Pau reben els premis Drets Humans de l'ICATER.
El diari digital El Mon –Terrassa publica la notícia “ Salvador Domingo i Universitat Internacional de la Pau, premis Drets Humans.
El diari Terrassa.digital.Cat publica la notícia “ L'ICATER celebra la 6ª edició dels premis de defensa dels Drets Humans.
Canal Terrassa i Ràdio Municipal de Terrassa també van cobrir la notícia publicant un reportatge filmat i entrevistes als premiats.
- 15 desemb. Reunió de la Comissió. Acta núm. 18.

ACTIVITATS ESPECÍFIQUES

REUNIONS DE LA COMISSIÓ

18 reunions de la Comissió. Quinzenals des de dos quarts de quatre de la tarda a dos quarts de cinc. Una hora de durada.

Lloc : Seu d'Ícafer a una sala docent les primeres reunions de l'any i domiciliàries de forma virtual la resta de l'any

ESTUDI SOBRE EL DRET A LA DIGNITAT HUMANA I DRETS INHERENTS A LA MATEIXA, DURANT LA CRISI SANITÀRIA DE LA COVID – 19..

Estudi realitzat conjuntament amb les Comissions de Drets Humans dels Col·legis d'Advocats de Manresa i Sabadell, sobre les vulneracions d'aquests drets. Estudi que va ser presentat a resta de Col·legis d'Advocats catalans , dins el marc de les Jornades de Juntes de Govern. L'objectiu de l'estudi és integrar-lo en un llibre que promourà el Consell de l'Advocacia Catalana.

ARTICLES PUBLICATS AL DIARI DE TERRASSA

- 23 gener. Diari de Terrassa “ Governar amb respecte, humanament” de Joan Tamayo.
- 21 març. Diari de Terrassa “ Un gran músic i una gran persona “ de M. Teresa Rojas
- 25 març. Diari de Terrassa “ Derecho de família vs COVID-19” d'Abel Molina
- 12 juny. Diari de Terrassa “ Covid-a9 sense drets humans ni dignitat” de Joan Tamayo.
- 26 juny. Diari de Terrassa “ Terrassa necessita un pla de xoc social urgent” de Joan Tamayo.

- 30 agost. Web d'ICATER “ Comunicat de la Comissió de DDHH d'ICATER condemnant la mort de l'advocada kurda Ebru Timtik, després de 283 dies en vaga de fam “ de Joan Tamayo.
- 1 desembre- Diari de Terrassa. “ No tenir casa, mata “ de Joan Tamayo.

COMUNICACIONS D'ICATER

- 24 setembre. Comunicació núm. 58/2020 “ VI Premi Drets Humans ICATER “
- 3 desembre. Comunicació núm. 75/2020 “ Guanyadors dels VI Premis Drets Humans ICATER 2020, Salvador Domingo i Fundació Privada Universitat Internacional de la Pau, acte d'entrega divendres 11 “

PROGRAMA “ EDUCAR EN VALORS “

Programa divulgatiu a les escoles des de 2011, a centres educatius de la demarcació col·legial. A inicis d'any, comptàvem amb una llarga llista de peticions per part d'escoles i instituts. . Al llarg d'aquests dos mesos vam fer les següents sessions,

- 10 gener Escola Abat Marçet, sobre “Actuar davant l'assetjament”
2 sessions a alumnes de P.5.
- 13 gener. Escola l'Heura, sobre “ Actuar davant l'assetjament i xerrades per la convivència. Alumnes amb necessitats especials.
- 14 gener. Escola Andersen, sobre “ Comportament a les xarxes socials”. Dues sessions a alumnes de 3r i 4t de Primària.
- 20 gener. Escola Ponent, sobre “ Xarxes socials”. Dues sessions a alumnes de 6è. Primària.
- 21 gener. Escola Salvador Vinyals Galí. Sobre “ Actuar davant l'assetjament”. Tres sessions a alumnes de 1r i 2n de Primària.

- 27 gener. IES Mont Perdut, sobre “ Drets i deures dels infants”. A un grup de 15 alumnes de 3r. d'ESO.
- 4 febrer. Escola Marià Galí Guix. sobre “ Assetjament”. A dos grups de 50 alumnes de 3r.Primària.
- 5 febrer. Escola Sagrat Cor, sobre “ Assetjament” a un grup de 80 alumnes de 6è de Primària.
- 12 febrer. Escola Vallès. Dues sessions a alumnes de 5è de Primària.
- 17 febrer. IES Mont Perdut. Una sessió sobre les funcions de la Síndica de Greuges de Terrassa.
- 18 febrer. Escola Ramon Pont. sobre “Assetjament” Una sessió de 25 alumnes de 3r. de Primària.
- 19 febrer. Salesianes de Rubí. Sobre “Assetjament i xarxes socials “ amb quatre sessions d'un total de 150 alumnes de 4t, 5è i 6è de Primària.
- 4 març. Escola L'Avet.

Aproximadament hem arribat a uns 700 alumnes durant els dos primers mesos de l'any.

CINE FÒRUM I DRETS HUMANS

- No ha estat possible l'organització del X certament del Cicle de Cinema, Arts Escèniques i Drets Humans, malgrat tenir el programa dissenyat.
- 10 desembre. Cine – Fòrum a la Sala Crespi del Casal de Sant Pere. Projectió del curtmetratge “ Grietas “. Assistents un centenar d'alumnes de l'IES Jaume Cabré. Presentació del documental, col·loqui posterior i assistència del director Xuban Intxausti.

VI PREMI DRETS HUMANS ICATER 2020

L'acte d'entrega va tenir lloc a la Sala Crespi del Casal de Sant Pere. Pel Premi a l'Advocacia Compromesa es va premiar al lletrat Sr. Salvador Domingo Vallejo i pel Premi a la Solidaritat a la Fundació Privada Universitat Internacional de la Pau (UNIPAU) de Sant Cugat del Vallès.

En el decurs de l'acte també fou entregat el Diploma a la Justícia Gratuïta a la lletrada Sra. Anna Rodríguez Sánchez.

Va complementar una ponència del President d'UNIPAU Sr. Arcadi Oliveras Boadella sobre "Els Drets Humans després de la pandèmia".

Tancament musical a càrrec del Duet DOCROCK.

COMUNICACIONS D'ICATER

Comunicació núm. 58/2020 – 24 de setembre de 2020

VI PREMIS DDHH ICATER 2020: convocatòria

Presenteu-nos els/les vostres candidats/es a rebre'ls emplenant el formulari fins el 31 d'octubre de 2020

La Junta de Govern convoca el **6è PREMI DRETS HUMANS ICATER 2020** per atorgar un reconeixement a persones o institucions compromeses amb el foment, divulgació i defensa dels drets continguts en la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'ONU a l'any 1948.

D'acord amb les [BASES d'aquest premi, que podeu trobar a la web del Col·legi](#) s'atorgaran dos distincions:

- Un premi serà destinat a una persona física o jurídica amb domicili o seu a l'àmbit territorial col·legial, que s'hagi distingit per la defensa dels drets humans.
- L'altre premi serà destinat a una persona col·legiada a l'ICATER que hagi defensat a algun/a justiciable en temes vinculats als drets humans o que s'hagi distingit durant la seva carrera per dur a terme diverses tasques en favor de la promoció o defensa dels Drets Humans.

Serán els propis col·legiats qui podran proposar la persona que creguin mereixedors d'aquests reconeixements.

Podeu proposar els vostres candidats des d'avui mateix i fins el dia 31 d'octubre [entrant a aquest formulari](#), adjuntant una breu descripció dels mèrits del candidat o candidata elegible.

Abans del dia 10 de novembre, la Junta de Govern resoldrà ambdós premis i en donarà publicitat el dia 15 de novembre.

Comunicació núm. 75/2020 – 3 de desembre de 2020

Ja tenim guanyadors dels VI PREMIS DDHH ICATER 2020: Salvador Domingo i Fundació privada Universitat Internacional de la Pau, acte d'entrega divendres 11!

La Junta de Govern va convocar el **6è PREMI DRETS HUMANS ICATER 2020** per atorgar un reconeixement a persones o institucions compromeses amb el foment, divulgació i defensa dels drets continguts en la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'ONU a l'any 1948.

Un any més, volem agrair la participació de tots i totes els/les col·legiats/des, hi ha molts/es companys/es i institucions que fan una gran tasca i, sens dubte, se'l mereixen!

Finalment, d'entre totes les candidatures presentades, s'ha acordat reconèixer la tasca en defensa dels Drets Humans dels següents guardonats:

- **Premi DDHH ICATER 2020 a l'Advocacia compromesa:**
Salvador Domingo, col·legiat ICATER núm. 656
- **Premi DDHH ICATER 2020 a la Solidaritat:**
Fundació privada Universitat Internacional de la Pau, de Sant Cugat del Vallès

Els Premis DDHH ICATER 2020 s'entregaran divendres 11 de desembre a partir de les 18.30 h, en l'acte que tindrà lloc a la **Sala Crespi de Terrassa**, **espai ideal per poder garantir les mesures de distància i higiene anti-COVID per a totes i tots els assistents**. L'aforament amb mesures antiCovid és de 170 persones.

En el decurs de l'acte, que inclourà una **xerrada a càrrec del Sr. Arcadi Oliveres titulada 'Els Drets Humans després de la pandèmia'** i també es farà **entrega del Diploma de Justícia Gratuïta a la companya Anna Rodríguez i Sánchez**, com a reconeixement de la seva dedicació al Torn d'ofici. L'acte finalitzarà amb una petita actuació musical.

Enhorabona als premiats, moltes gràcies per la vostra tasca.

Us esperem a la Sala Crespi de Terrassa (Major de Sant Pere, 59) el proper divendres dia 11 de desembre!

EL DRET A LA DIGNITAT HUMANA I DRETS INHERENTS A LA MATEIXA DURANT LA CRISI SANITÀRIA DE LA COVID-19.

Comissió de Defensa dels Drets Humans de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Terrassa
 Comissió de Drets Humans de l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Sabadell
 Comissió de Drets Humans de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Manresa

18 de juny de 2020

1) El dret de les persones a tenir una vida digna.

La dignitat amb que tot ésser humà ha de viure de principi a fi la seva vida és un dret inalienable i irrenunciable. És, a la vegada, un dret intangible, el dret fonamental bàsic segons els primers textos constitucionals de l'Europa Occidental de la segona meitat del segle XX [1].

La vida digna no és qualsevol tipus d'existència. El dret a viure amb dignitat inclou naturalment el final de la vida. La Carta de drets i deures del ciutadà en relació amb la salut i l'atenció sanitària, de 2015 [2], estableix de forma expressa el dret a viure el procés final de la vida d'acord amb el concepte de dignitat. En aquest sentit, el Pla de Drets Humans de 2019 [3], presentat per l'Estructura de Drets Humans de Catalunya, preveu com un dels seus Objectius garantir que l'atenció durant el procés de final de vida arribi a totes les persones que es trobin en aquesta situació, independentment del lloc on es trobin, la patologia que pateixin i la seva edat. A aquest efecte, el Pla proposa la creació de la figura d'un professional que canalitzi les necessitats de les persones en processos de final de vida, amb una atenció especial a les persones en situació de vulnerabilitat, a la vegada que la creació d'un sistema d'acompanyament al final de la vida que incorpori la coordinació entre operadors sanitaris, serveis socials, comunitat i associacions.

Desgraciadament, hem pogut saber pels mitjans de comunicació que la pandèmia coneguda com a COVID-19 s'ha acarnissat especialment en les persones grans. Al ser el virus causant de la pandèmia fàcilment transmissible, les residències geriàtriques han esdevingut focus importants de contagi entre les persones que hi resideixen o bé hi treballen. També hem sabut que els i les professionals que les atenen, han vist trigar molt l'entrega dels equips de protecció, coneguts com a EPIs.

En l'escalada de la pandèmia, als centres sanitaris i residencials del nostre país els ha estat molt difícil de poder adoptar les mesures adients per a fer compatibles les necessitats urgents amb els drets de les persones malaltes. Moltes d'aquestes persones han perdut la vida sense l'escalf dels seus familiars, ateses les mesures d'aïllament social establertes.

La crisi sanitària ha entrat en conflicte directe amb la dignitat, un dels drets humans més importants, del qual en deriven molts altres, de gran transversalitat, i a nivell de protecció universal. Cap persona és prescindible.

No es respecta la dignitat humana quan a una persona no se la tracta com a humana, ja que per alguna acció directa o indirecta o per un simple oblit o negligència d'algú (administracions, institucions o qualsevol ciutadà o ciutadana) es deixa de considerar a aquesta persona com humana i se la discrimina o, simplement se la invisibilitza. Sempre, i més encara en un estat d'alarma decretat per l'Estat, els drets humans a l'atenció sanitària, a la protecció social i a la no discriminació han d'estar garantits segons estableixen les Nacions Unides.

II) El dret a la dignitat en relació al dret a la salut.

La crisi sorgida arran de l'estat d'alarma per l'expansió de la COVID-19 ha fet que molts governs hagin desplegat mesures extraordinàries en el marc d'un confinament recomanat per l'Organització Mundial de la Salut, que no tot el món ha pogut complir sense afectacions econòmiques i socials. Els governs durant els plans de contingència estan obligats a respectar l'exercici dels drets humans tenint en compte, de forma prioritària, els col·lectius més vulnerables.

El Comitè de les Nacions Unides pels Drets Econòmics, Socials i Culturals que supervisa el compliment del pacte, ha afirmat: "*El dret a la salut està fortament relacionat amb l'efectivitat d'altres drets humans previstos en la Declaració de Drets Humans, com ara el dret a l'alimentació, a l'habitatge, al treball, a l'educació, a la dignitat, a la vida, a la no discriminació, a la igualtat, a la prohibició de violència i tortura, a la intimitat, a l'accés a la informació, i a la llibertat d'associació, reunió i moviment*". Aquests i altres drets i llibertats també aborden components del dret a la salut.

El dret a la salut comprèn que els serveis sanitaris estiguin disponibles i siguin suficients en quantitat, accessibles a tothom sense discriminació de cap mena, respectuosos amb codis ètics i culturalment apropiats, i científicament i mèdicament adequats i de qualitat.

Els Principis de Siracusa, adoptats pel Consell Econòmic i Social de les Nacions Unides el 1984 i el Comitè General de Drets Humans de Nacions Unides, en situacions d'emergència i llibertat de moviment, proveeixen d'orientacions i de recomanacions als governs quan apliquen restriccions als drets humans per motius de salut pública o emergència nacional. Totes les mesures que es prenguin per protegir la població que limiten drets i llibertats han de ser legals, necessàries i proporcionades. Els estats d'emergència, s'entén també d'alarma, han de ser limitats en la durada i en la limitació de drets, tenint en compte l'impacte desproporcionat en determinats col·lectius específics de la població o grups més marginalitzats.

A l'Estat espanyol, lamentablement, això no ha estat així i s'ha actuat de forma gens preventiva, molt precipitada, amb negligències greus i amb manca de preparació i de sensibilitat. La salut psicològica o emocional ha estat la gran oblidada ja que les imposicions de l'administració, fredes i sense tenir en compte les emocions, segons els psicòlegs, ha provocat, provoca i provocarà en un proper futur un gran nombre de trastorns psicològics i fins i tot traumàtics, en alguns casos.

III) Marc constitucional.

A l'àmbit estatal l'article 15 de la Constitució Espanyola estableix que *"tots tenen dret a la vida i a la integritat física i moral, sense que, en cap cas, puguin ser sotmesos a tortura ni a penes o tractes inhumans o degradants..."* [4]

L'article 43 de la CE preveu, en els seus tres apartats, que *"es reconeix el dret a la protecció de la salut. És competència dels poders públics organitzar i tutelar la salut pública a través de mesures preventives i de les prestacions i serveis necessaris. La llei establirà els drets i deures de tots al respecte. Els poders públics fomentaran l'educació sanitària, l'educació física i l'esport. Tanmateix, facilitaran l'adequada utilització de l'oci"*.

IV) El dret de les persones a viure el procés final de la seva vida amb dignitat.

A Catalunya, el Pla de Drets Humans de desembre de 2019 estableix com a Objectiu 10 el dret a viure amb dignitat el final de la vida. [5]

L'anàlisi d'allò estudiat ens porta a determinar quins drets han de ser garantits a qualsevol persona i en particular a la persona en el procés de final de vida. Els poders públics han de garantir una adequada assistència sanitària posant tots els mitjans personals i materials per dur a terme la seva curació garantint la seva dignitat i honorabilitat. La persona en el procés final de vida ha de gaudir d'una assistència sanitària adequada, ha de tenir un tracte humà per part del personal sanitari, ha de poder mitigar el dolor, si existeix, ha de poder acomiadar-se dels seus familiars i amics disposant del nivell de consciència suficient per fer-ho. Ha de poder disposar del destí del seu cos un cop produïda la mort. No hem d'oblidar que una persona en fase final de vida és una persona amb tots els seus drets intactes.

El Comitè de Bioètica de Catalunya, en el document *Consideracions sobre la limitació dels recursos i decisions clíniques de la pandèmia COVID-19* [6] ha manifestat que "s'ha de garantir l'acompanyament dels malalts amb risc vital imminent al final de la vida, almenys amb un familiar de forma contínua".

Han mancat protocols d'actuació general sobre la informació que s'ha de dispensar a familiars, detallant com es faria l'acompanyament de les persones malaltes quan es troben en estat crític, articulant mecanismes de comunicació telemàtica o telefònica entre familiars i residents, entre altres. L'absència de protocols d'aquesta naturalesa al nostre país, a diferència, per exemple, del País Valencià o de Castella-Lleó, ha provocat que el Síndic de Greuges considerés convenient que l'Administració sanitària catalana elabori un protocol d'acompanyament a les persones al final de la seva vida adequat a la situació actual i, alhora, amb previsió dels diferents escenaris i de les circumstàncies que es poden anar produint segons l'evolució de les persones ingressades en centres sanitaris o en residències de gent gran. A partir d'aquests protocols que han faltat, les recomenacions que fa el Síndic [7] són que el Departament de Salut i la direcció dels hospitals, i aquí hauríem d'afegir també la direcció de les residències de gent gran, han de garantir que les persones malaltes ingressades a les UCIs ó que romanguin a les residències puguin tenir, si així ho demanen, la companyia d'un familiar. L'equip mèdic haurà d'informar el familiar i el pacient del risc de contagi que hi ha, però si un cop informats mantenen la voluntat d'acompanyament, s'ha de facilitar; tanmateix, s'ha de garantir que els pacients que es troben en fase terminal puguin estar en un espai individualitzat acompanyats dels seus familiars més directes, i també els hospitals i les autoritats sanitàries han d'establir i reforçar un servei de suport psicològic a les persones que han patit la mort d'un familiar en circumstàncies d'aïllament.

En aquest sentit hem d'establir què es coneix com una mort digna des del punt de vista dels drets fonamentals. Fem una aproximació a aquest concepte a partir d'un article de Schmith, Ludwig [8] publicat l'any 2013 que fa un recull obtingut de diferents autors i diferents disposicions de dret internacional promogudes per organismes com la Unesco o el Consell d'Europa [9][10].

L'expressió dret a morir va aparèixer per primer cop a la Declaració de drets del malalt de 1973 redactada per l'Associació d'Hospitals Americans [11]. Aquest dret es pot entendre incorrectament com un dret a l'eutanàsia, en part, pel significat ambigu que confon a la societat i genera postures confuses. La mort digna correspon a allò que es denomina *ortotanàsia* (mort correcta) i que pogués incloure un rebuig a certs tractaments que intentin perllongar innecessàriament la mort i morir junt amb els seus éssers estimats. En aquest sentit s'haurà de procurar que davant de malalties incurables i terminals s'actui amb tractaments pal·liatius per evitar patiments, recorrent a mesures raonables fins que la mort arribi. Aquesta mesura no té objeccions ètiques per a la majoria de les religions del món, per la seva condició d'estar basada en un dret natural i la tradició moral i cultural de segles d'història. L'ortotanàsia es diferencia de l'*eutanàsia* (mort bona), en la qual s'exagera el valor del "dret a morir", programant el moment de la seva mort; i de la *distanàsia* (mort distanciada) si s'exagera el valor "estima exagerada per la vida" i es perllonga la vida per mitjans artificials. Així, la "mort digna" representa un conflicte semàntic, per ser un arranjamant fal·laç d'un fet relatiu a la vida davant els valors que entren en joc.

V) Comentaris a les mesures adoptades pel Govern durant l'estat d'alarma.

Les mesures que s'han anat prenent per part del govern estatal no han estat proporcionals ni equitatives. No s'han pres mesures positives per necessitats específiques, respecte de grups en risc d'exclusió social o molt vulnerables.

La centralització i homogeneïtzació de les mesures adoptades durant l'estat d'alarma no ha permès a les comunitats autònomes i/o administracions municipals, prendre les decisions més adients tenint en compte les especials característiques del seu territori, nombre d'afectats, etc.

El Consell General de Drets Humans de l'ONU ha assenyalat en diverses ocasions que *"els confinaments i la limitació de la mobilitat s'ha de fer de forma proporcionada i en consonància amb el dret internacional. I per altra banda, han d'evitar l'ús excessiu del poder d'emergència per regular indefinidament la vida quotidiana"*.

Per exemple, el distanciament social o l'aïllament per les persones dependents que necessiten assistència o cura permanent, bàsiques per a la seva supervivència, necessitaven tenir unes mesures addicionals, si no augmenta la discriminació estructural que ja pateixen.

L'accés a l'assistència sanitària per a tots els grups de població basat en proves mèdiques sòlides és una altra de les prioritats no desenvolupades. Els recursos de les institucions han de dirigir-se a la protecció social perquè les persones siguin capaces de

sobreviure econòmicament durant la que pot esdevenir una crisi perllongada. Les declaracions d'emergència no han d'emprar-se per atacar a grups particulars de minories i individus. No pot funcionar com una excusa per a l'acció repressiva, sota el pretext de protegir la salut, ni ha d'emprar-se per silenciar el treball dels defensors dels drets humans.

Els governs haurien d'haver estat més vigilants contra els actes racistes, xenòfobs o estigmatitzadors i proporcionar un ampli accés a informació imparcial sobre la situació.

VI) Col·lectius que han vist menystingut el seu dret a la dignitat.

Molts (masses), han estat els col·lectius que han vist afectats i menystinguts els seus drets fonamentals arran de la pandèmia que ha afectat a tot el món. Al nostre país, només com a exemple, podríem citar els següents col·lectius afectats en major o menor mesura respecte, entre altres, el seu dret a la dignitat:

- **Persones malaltes de la COVID-19.** Moltes d'elles no han pogut ser ateses de manera ràpida i seguint uns protocols prèviament establerts, doncs aquests protocols no s'havien fixat prèviament. També han patit la falta de mitjans necessaris, cosa que ha fet sentir a aquestes persones desprotegides i insegures davant les mesures mèdiques adoptades, que s'han caracteritzat per una forta dosi d'improvisació. No s'ha garantit a aquestes persones que en un espai breu de temps podien veure's abocades a la mort, a tenir assessorament legal en matèria de successions (per exemple, oferint la possibilitat de fer testaments hològrafs) ni se'ls ha permès dur a terme rituals religiosos de comiat, com per exemple, l'extremunció. Tampoc han pogut tenir un recolzament psicològic específic per poder afrontar la malaltia i la situació de por, incertesa i aïllament social.
- **Persones malaltes amb altres malalties greus.** Aquestes no han pogut ser ateses amb les degudes garanties i en un temps raonable degut al col·lapse no anticipat del sistema sanitari causat per la COVID-19, que ha provocat que especialistes sanitaris hagin hagut de renunciar a exercir la seva especialitat per tal d'atendre a malalts de la COVID-19. Aquesta manca de recursos ha provocat danys irreparables en moltes d'aquestes persones malaltes i, en alguns casos, fins i tot la mort.
- **Personal sanitari.** El personal sanitari ha fet una tasca encomiable, però sense gaudir dels mitjans adients per protegir la seva pròpia salut i evitar contagis, sobretot en el primer moment de la pandèmia. Posteriorment, se

li ha facilitat mitjans de protecció inadequats o defectuosos. Finalment, els mitjans de protecció adients han arribat massa tard, la qual cosa ha provocat que molts sanitaris i sanitàries s'hagin contagiats, i d'altres fins i tot, hagin mort. No s'ha facilitat per part del govern el nombre de membres de personal sanitari morts arran de la pandèmia. A més, se l'ha posat davant de moments psicològics de màxima tensió, al no poder atendre per igual a totes les persones malaltes, prendre decisions respecte a quins malalts i malaltes calia atendre primer, ajudar a persones a acomiadar-se dels seus familiars a través de mòbils o tauletes.... Aquestes irregularitats, de les quals no tenen cap culpa, poden haver causat afectacions de tipus psicològic importants. Per últim, al tractar-se de persones considerades de "risc" algunes han sofert discriminacions per part dels seus veïns.

- **Familiars de persones mortes per la COVID-19.** No se'ls ha ofert suport psicològic davant la manca d'acompanyament dels seus éssers estimats. Han hagut de viure amb l'angoixa de no haver-se pogut acomiadar en deguda forma.
- **Persones difuntes, respecte al seu dret a un enterrament digne.** S'ha decretat la incineració forçosa dels difunts i difuntes, i només amb l'acompanyament d'un màxim de tres familiars, sense poder celebrar el ritus escollit prèviament per la persona finada.
- **Gent gran de les residències.** Ha estat el col·lectiu oblidat. Inicialment es va minimitzar l'impacte de la crisi, assenyalant a la gent gran com a potencials víctimes, la qual cosa vulnera de forma directa el seu dret a la dignitat i a ser protegits. No se'ls ha dotat de mesures de protecció ni se'ls ha ofert un mínim i periòdic control mèdic per atendre els seus problemes de salut, físics i mentals, així com les seves necessitats més bàsiques. En les dades sobre els morts de la COVID-19 inicialment no es van comptabilitzar els decessos a les residències, menystenint els mateixos. Aquesta crisi ha evidenciat la necessitat d'una reforma del sector residències, tant privades com públiques, en la que resulta fonamental incrementar les inspeccions per part de l'Administració, medicalitzar les residències, fer més efectiva la comunicació amb els geriatres dels hospitals, i humanitzar els centres. La gent gran no són mobles que es netegen un cop a la setmana i es col·loquen en un racó.
- **Treballadors i treballadores de residències.** Se'ls ha deixat sols, sense mitjans de protecció adequats i sense assistència i suport per part de sanitaris/àries o de psicòlegs/logues.

- **Gent gran que viu sola.** No s'ha garantit que aquestes persones rebessin periòdicament aliments, subministres, accés directe a assessorament sanitari i suport psicològic davant el cas, molt freqüent, de persones grans soles que no podien ser visitades pels seus familiars.

A part dels anomenats, altres col·lectius afectats han estat:

- Dones víctimes de violència de gènere.
- Infants i adolescents víctimes de violència dins la llar per part dels seus progenitors (en especial, els pertanyents a col·lectius LGTB).
- Treballadors i treballadores de feines "essencials".
- Treballadors i treballadores en feines dites "no essencials".
- Persones amb ingressos molt baixos o sense ingressos.
- Població rural de zones molt poc poblades.
- Persones amb capacitats diverses (física i intel·lectual).
- Persones amb dependència.
- Cuidadors o cuidadores de persones amb dependència.
- Persones sense llar.
- Persones que viuen en llars deteriorades o precàries.
- Persones que no estan sota cobertura sanitària.
- Persones immigrants.
- Persones privades de llibertat (presos i preses).

VII) Cap a un nou paradigma en l'atenció de la gent gran.

Entrar en temes com el fet que el sector de l'atenció geriàtrica està mal pagat en comparació amb altres àmbits del sector serveis, o el fet de que la Generalitat de Catalunya, com Administració titular de la referida competència al nostre país, no ha estat especialment eficaç a l'hora d'atendre la tragèdia que s'ha viscut (i es viu) en moltes residències del seu àmbit territorial i competencial, segurament excedeix la finalitat d'aquest informe. Per aquest fet, entrarem a fer una sèrie de reflexions sobre el que seria, en la nostra opinió, un futur desitjable en l'àmbit de les cures de la gent gran, a fi de que es garantissin els drets fonamentals a la vida i la salut.

A l'hora de tractar el tema de les persones grans (situació a la que tothom aspira a arribar-hi), s'ha de tenir en compte especialment el fet de que la vellesa és un procés progressiu de pèrdua paulatina de facultats físiques i cognitives. Enfocar el tema de l'envelliment des d'un punt de vista holístic significa tenir en compte una sèrie de variables i implicacions (els aspectes mèdic, geriàtric, adaptació de l'habitatge, etc), que porten a la intervenció de les Administracions competents. A Catalunya són la Generalitat i els Ajuntaments. Aquest partenariat entre agents que intervenen des de

diferents àmbits requereix la tutela de les Administracions Públiques a fi de garantir la protecció dels Drets Humans de les persones grans.

La implementació de les mesures adreçades a vetllar per a què les persones grans tinguin una vida plena en els seus últims anys de vida, ha de tenir en compte, en primer lloc, diferenciar les persones que a part de les possibles xacres de l'edat, no tinguin severes disminucions de les seves capacitats físiques i cognitives. Aquest grup de persones és desitjable que passin la vellesa en el seu domicili cuidats per equips de professionals sanitaris i geriàtrics, els quals poden fer un seguiment de la persona mitjançant visites periòdiques en el seu domicili, i comptant amb l'ajut de mitjans tecnològics com les telealarmes. El segon grup el formen les persones que pateixen pèrdues de les seves capacitats físiques i cognitives. Llavors, aquest col·lectiu requereix ser assistit en un centre geriàtric. Centres que, tal com s'ha fet evident arran de la pandèmia, han de potenciar el vessant sanitari, doncs fins ara s'han enfocat bàsicament com a centres residencials adaptats a un col·lectiu molt específic. La potenciació del vessant sanitari segurament requeriria uns nous protocols i mantenir el canvi de l'Administració titular de l'exercici de les facultats derivades de la referida competència, és a dir, que la titularitat segueixi en mans de la seva recent titular, que és la Conselleria de Salut.

La situació extraordinària derivada de la crisi sanitària ocasionada per la pandèmia de la COVID-19 certament ha exigut molt als i les professionals de la salut, però les autoritats no han sabut compaginar els dos drets fonamentals que tenien els pacients pel sol fet de pertànyer a l'espècie humana, o sigui, el dret a la salut i a viure una vida (i una mort) amb dignitat. Més de 3.000 persones grans han mort en residències geriàtriques en poc més de 40 dies sense arribar a ser ateses en un centre mèdic, sense l'acompanyament de cap familiar, només amb el suport de personal molt delmat. És una lliçó que hem d'aprendre i una assignatura pendent que hem de superar.

Cal la revisió d'alguns dels aspectes del que ha estat fins ara el tractament de la qüestió de la gent gran que viu en centres geriàtrics. A manera de resum, val a dir que tenint en compte que no totes les persones que viuen en una residència geriàtrica tenen greument afectades les seves capacitats físiques i/o cognitives, s'hauria de fer un esforç per adaptar els centres geriàtrics existents, i tenir la previsió per als que es construeixin nous a partir d'ara, de que s'haurien d'estructurar arquitectònicament de tal manera que respectin l'autonomia i la intimitat de les persones que hi viuen.

Val la pena tenir en compte com a opció de futur, les iniciatives de cooperatives d'habitatge per a gent gran. La seva estructura és la de complexos o edificis amb vivendes per als cooperativistes i espais comuns per a la comunitat que formen. Aquesta última, si bé minoritària, també és una opció que combina el respecte per l'autonomia i la intimitat personal, i la vessant de relació social que tenim les persones.

VIII) Especial referència al dret a la dignitat dels infants i adolescents.

És molt important remarcar que en la gestió de la crisi sanitària i en les mesures preses per protegir la població i salvaguardar el dret a la vida i la salut de totes les persones s'ha de prendre en consideració l'interès primordial de l'infant i l'adolescent.

Durant aquesta greu crisi sanitària, els drets dels infants i adolescents s'han vist directament afectats per mesures com ara el tancament dels centres educatius i la supressió de les activitats educatives complementàries i de lleure de les que gaudien, atès que se'ls considera com a agents principalment transmissors del virus, i les seves necessitats i riscos a part de la garantia al seu dret a l'alimentació en cas que formin part de famílies beneficiàries de beques de menjador.

Els drets dels infants i els adolescents s'han de posar en relleu en la gestió d'aquesta crisi sense precedents immediats i s'han d'atendre, en la mesura que sigui possible, les seves necessitats específiques, tot fent prevaler també l'interès primordial de l'infant. No sembla que des del govern s'hagi garantit un accés equitatiu a l'educació a distància, per manca de recursos (no distribuïts a temps) vulnerant-se així el seu dret a l'educació de qualitat, inclusiva i en condicions d'equitat i igualtat.

Malgrat que la decisió tècnica més adequada i proporcionada en un moment donat de la pandèmia ha estat el confinament absolut dels infants i adolescents als domicilis, per a la millor gestió d'aquesta crisi hagués estat molt oportú que el govern competent hagués emès un missatge adreçat als infants i adolescents en que s'exposessin les mesures que els afecten, i se'ls hagués convidat a participar i a exposar les consideracions oportunes, i a recollir les necessitats específiques que es puguin plantejar, per mitjà dels òrgans de representació de què disposen o dels mitjans de comunicació, o de la manera que se'ls pugui fer més accessible.

Cal alertar també que el confinament pot afectar la salut i el benestar dels infants de manera superior a la resta de la població, atès que els infants estan en procés de desenvolupament i depenen en major grau de l'entorn per regular les emocions i les conductes. La necessitat d'hàbits i de rutines és especialment sensible en el cas dels infants, i també la necessitat d'activitat motriu a l'aire lliure i d'interactuar entre iguals.

Tampoc s'ha prestat atenció a determinats col·lectius més vulnerables d'infants com ara infants amb TDAH i trastorns autistes, per permetre que aquests poguessin en determinades franges horàries i determinades condicions, sortir a l'aire lliure per tal de calmar les seves ansietats i trastorns específics.

IX) CONCLUSIONS.

Un cop valorat el concepte de mort digna i assistència sanitària, un cop valorada la cobertura legal que aquests drets tenen, hem de fer l'anàlisi de com han estat tractats durant la pandèmia pel Covid-19.

Aquesta anàlisi ens porta a diferents conclusions que passem a valorar de forma individualitzada.

CONCLUSIÓ PRIMERA.- Impossibilitat d'acompanyar els essers estimats al final de la seva vida durant les 2/3 primeres setmanes de l'estat d'alarma.

Aquest fet queda acreditat no només pels protocols d'actuació i recomanacions per al personal intern d'atenció hospitalària i mèdica que hem revisat sinó també de l'informe emès pel Consell Assessor de la Generalitat.

El Consell Assessor de Salut de la Generalitat va publicar a data 29 d'abril de 2020 una primera valoració [12]. En relació a l'assumpte que ens ocupa diu *"el debat ètic sobre l'acompanyament de les persones malaltes de COVID-19. L'acompanyament de les persones malaltes de COVID-19 durant la institucionalització, especialment en la fase de final de la vida, ha produït desconcert i manca de criteri clar, que, a més, ha variat al llarg de les setmanes. Es va iniciar amb l'aïllament total de les persones malaltes, tot i trobar-se en procés de final de la vida, i, posteriorment, es va anar estenent la indicació de permetre l'accés d'un familiar per acompanyar-les els darrers dies de vida, degudament equipat i amb compromís de confinament posterior a la defunció. Moltes famílies han perdut els seus parents sense poder-los veure en les darreres setmanes o dies de vida, sense poder-los acomiadar i patint un dol gens fàcil. L'element de gairebé "inhumanitat" s'ha anat modulant amb els dies, a partir de documents de reflexió que recomanaven un canvi de criteri. Probablement, amb l'experiència adquirida, podríem convenir que aquest criteri hagués estat adient aplicar-lo des del primer moment, i evitar així molt patiment"*.

La valoració que fa el propi Consell és que potser no era necessari aïllar de forma tan severa els malalts i que es va fer fruit de la improvisació. Sense entrar en valoracions polítiques que entenem no formen part de la finalitat d'aquest informe, resultaria evident que aquesta possibilitat de haver de lluitar front una pandèmia altament contagiosa no estava protocolitzada.

La situació de deshumanització del procés de final de vida ha quedat palesa també als protocols d'actuació dels hospitals. Hem tingut accés a diferents documents del Consorci Hospitalari Parc Taulí, un dels hospitals més afectats per la pandèmia

COVID-19 a Catalunya. Incorporem un fragment del protocol anomenat "Procediment actuació procés final de vida, Hospital Parc Tauli de Sabadell" [13]:

"3.2. Quan la mort del pacient sigui no prevista o sense presència familiar en el moment de la mort:

- Avisar telefònicament a la família per informar del procediment a seguir i de l'opció d'acomiadament.*
- Informar al familiar que no és recomanable establir contacte físic amb el seu familiar difunt ni amb qualsevol altre material que pugui estar contaminat i, facilitar-li l'EPI necessari perquè no hagi risc de contagi (bata rebutjable o de cotó, mascareta quirúrgica i guants).*
- Deixar una possibilitat oberta als familiars que els hi permeti deixar algun objecte simbòlic, una carta d'acomiadament..., a la bossa del cos del seu familiar.*
- Explicar el protocol d'enterrament establert.*
- Facilitar informació escrita per als familiars (Annex 1)".*

Per tant, durant aquesta primera fase la nostra valoració és que, sense dubte, han estat vulnerats els drets fonamentals de les persones hospitalitzades amb COVID-19 i, en especial, aquelles persones que han perdut la vida com a conseqüència d'aquesta malaltia, sense poder ser acompanyades pels seus familiars ni ser acomiadades en els casos en que malauradament han perdut la vida.

CONCLUSIÓ SEGONA.- Vulneració del dret a l'assistència sanitària.

És molt probable que en aquest punt no trobarem un reconeixement explícit per part de l'administració on es reconegui obertament quines i quantes persones han pogut morir pel fet d'haver hagut de triar a persones amb major esperança de vida o millors condicions de salut. El que si podem afirmar és que aquesta situació s'ha produït i que en determinats moments s'ha hagut de treure tractaments o assistència UCI a pacients que l'estaven gaudint o bé pacients que no han pogut accedir-hi per estar el servei col·lapsat.

Els protocols interns i recomanacions valorades ja contemplaven aquesta possibilitat de forma explícita, donat que l'inici de la pandèmia feia preveure que aquesta situació es donaria. Molt d'hora es va detectar que el sistema sanitari no podria assumir aquesta càrrega i es va preparar als i les professionals per poder decidir

com i a qui donaven l'assistència, a més d'explicar als familiars i pacients el per què d'un tractament o un altre, o el per què de la manca de tractament.

Així, el protocol d'actuació de l'Hospital Parc Taulí de Sabadell en relació a l'atenció a l'UCI i les consideracions bioètiques [14] deia: *"Donada la situació de pandèmia per COVID-19, que provoca un desequilibri entre pacients potencialment tractables i recursos disponibles, fet que impossibilita oferir el recurs d'UCI a totes les persones en qui estaria indicat, cal determinar els criteris que haurien de garantir l'ús més apropiat d'aquest recurs"*.

En aquesta mateixa línia el Servei d'Emergències Mèdiques establia el procediment de tria entre pacients.

"RECOMANACIONS PER SUPORT A LES DECISIONS DE LIMITACIÓ D'ESFORÇ TERAPÈUTIC (LET) PER A PACIENTS AMB SOSPITA DE COVID-19 I INSUFICIÈNCIA RESPIRATÒRIA AGUDA (IRA) HIPOXÈMICA.

Grup de treball de Ventilació. Cap Àmbit Emergències. Direcció Mèdica i Direcció Infermera de SEM. 24 de març de 2020 [15]

"Introducció i justificació.

Les infeccions emergents posen moltes vegades en joc les capacitats d'atenció dels sistemes sanitaris, sobretot quan el nombre de pacients greus o crítics supera o amenaça de superar les capacitats d'atenció del sistema. Això fa que siguin necessàries mesures en dos sentits fonamentals.

- *Planificar la distribució dels recursos existents, ampliar els llits de crítics i equipar-los amb material propi o extern temporalment, i buscar alternatives de centres amb menys congestió i traslladant pacients dins del propi sistema.*
- *Mantenir una ètica en la presa de decisions basada en oferir els recursos a aquells pacients que més se'n pugin beneficiar, en termes d'anys de vida salvats, màxima supervivència a l'alta, evitar ingressos en pacients amb escàs benefici, ja sigui per patologies respiratòries pel Covid19 o d'altres patologies que condicionin l'estat crític, evitar el fenomen de "el primer que arriba, el primer que ingressa" i aplicar aquests principis a tots els grups de pacients per igual, no sols a un grup concret com ara els pacients geriàtrics.*
- *Valoració individual fina d'aquells pacients amb més probabilitats de recuperació. Tot i que s'han desenvolupat escales de predicció de mortalitat i morbiditat a l'alta d'UCI (APACHE II, APACHE III, MODS, LODS, SOFA,*

MSOFSA...) totes elles han donat resultats moderats de valors predictius, i requereixen moltes variables de laboratori o seguiment no disponibles moltes vegades en medicina extrahospitalària. Altres instruments com el NECPAL, poden ser útils per valorar l'estat funcional del pacient i permetre decidir mes objectivament sobre el nivell terapèutic.

Nombre d'anys de vida salvats.

L'edat és un criteri important sobretot perquè es relaciona directament amb el nombre d'anys de vida salvats en una intervenció, però no ha de ser MAI l'únic criteri a fer servir a l'hora de decidir la limitació d'esforç, i cal considerar aquells afectats amb màxima possibilitat de supervivència."

En relació a la prioritització de pacients que els protocols ja preveien l'informe del Consell Assessor de Salut fa aquesta valoració.

"Els criteris ètics en la prioritització de recursos quan aquests són limitats i han d'arribar a tothom que ho necessiti.

La prioritització es du a terme en el sistema de manera habitual, atès que els recursos sempre són limitats i cal establir criteris per determinar l'ordre d'accés, per exemple, en les llistes d'espera.

Amb la crisi de la COVID-19 aquesta mancança de recursos s'ha manifestat de manera sobtada i massivament. L'afecció massiva del virus en la ciutadania, amb caràcter molt greu en un cert nombre de persones, ha fet necessari plantejar-se criteris que ajudessin els professionals a determinar les prioritats en l'accés a mesures de suport vital.

Tot i que les aliances i la solidaritat entre sectors han fet possible pal·liar les mancances de dispositius i d'instal·lacions en temps rècord, també ha estat necessari i útil escriure i dissenyar criteris de prioritització. S'ha donat, doncs, l'expressió més clara del principi ètic de justícia i equitat, en el seu màxim exponent, pel fet d'haver de decidir qui podria tenir més opcions de sobreviure i qui no, per dur que sembli. Cal dir, però, que a la pràctica aquestes decisions han estat minoritàries, segurament pel fet d'haver-se procurat recursos suficients per suportar els pics de la crisi".

Al mateix informe es parla d'un problema afegit, com és el fet que la dedicació preferent a la pandèmia està causant un clar perjudici a persones malaltes amb malalties més comunes en molts casos també necessitades d'atenció urgent.

"En un article recent, experts en economia i salut han descrit l'impacte de la COVID-19 en quatre onades (figura 1). Les conseqüències a curt i mitjà termini

requereixen respostes immediates. La primeres conseqüències, la mortalitat i la morbiditat immediates provocades per la COVID-19, les està afrontant ara el sistema sanitari i tindran implicacions per a les comunitats –especialment per als col·lectius que es troben en un context de vulnerabilitat– i sobre els professionals i les organitzacions de l'àmbit sanitari i social. Posteriorment, les onades segona i tercera aniran incrementant a mesura que es recuperi la capacitat de l'activitat del sistema no relacionada amb la COVID-19. Per fer-hi front s'està iniciant el procés de reactivació de l'atenció més urgent a persones que presenten altres problemes”.

CONCLUSIÓ FINAL.- L'estudi realitzat ens fa concloure:

- A. Moltes persones han mort sense veure respectat el seu dret a una mort digna, han mort soles, sense acompanyament familiar.**
- B. Hi ha un número indeterminat de persones (no hi ha dades al respecte) que han mort per manca d'atenció sanitària donat que els ha estat presa l'atenció o la seva estància a l'UCI per a donar-la a altres persones amb més esperança de vida.**
- C. Des del punt de vista de l'advocacia, s'hauria d'emetre un informe clar, sense valoracions polítiques però contundent, deixant clar que han estat conculcats els drets humans dels pacients durant aquesta pandèmia, requerint a les administracions públiques a que disposin els mitjans per garantir aquests drets.**

Referències:

[1] Llei Fonamental de la República Federal d'Alemanya, de 23 de maig de 1949. *Art. 1. Protecció de la dignitat humana, vinculació dels poders públics als drets fonamentals. “La dignitat humana és intangible. Respectar-la i protegir-la és obligació de tot poder públic”.*

[2] La Carta de Drets i Deures de la Ciutadania en relació amb la salut i l'atenció sanitària, aprovada pel Departament de Salut i de la qual en va prendre coneixement el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya en la sessió de 25 d'agost de 2015, recull prop de cent drets i deures estructurals en deu grans àmbits. Principis orientadors de la Carta: *“Els drets relatius a la salut i l'atenció sanitària es fonamenten en el reconeixement de la dignitat de la persona...”.*

[3] Pla de Drets Humans. Desembre de 2019. Objectiu 10: Dret a viure amb dignitat el final de la vida.

[4] Constitució espanyola de 1978. Articles 15 i 43.

[5] Pla Drets Humans Generalitat Catalunya. Desembre 2019.

[6] Comitè d'Ètica Assistencial en Atenció Primària. Consideracions sobre la limitació de recursos i decisions clíniques en la pandèmia COVID-19. 24 de març de 2020. *"...Com conjugar el bé comú amb la dignitat del que mor esdevé un problema sensible i encara no resolt. Garantir un acompanyament proper i a la vegada segur al final de la vida pot no ser fàcil si es fa una lectura rígida i poc imaginativa de les normatives sense ponderar tots els valors en joc"*.

[7] Resolució de l'expedient AO-00083/2020, referent a una actuació d'ofici sobre l'acompanyament en la mort en el context de la crisi del coronavirus.

[8] Schmidt L. Dignifies life or didnifies death? Current concepts. Revista Bioethikos. 2013.

[9] Schmidt L. El hombre como ser trascendente: una perspectiva judeocristiana. Rev. Bioética Latinoam. 2012;10:53-99.

[10] UNESCO. Declaración Universal sobre Bioética y Derechos Humanos. París 2005.

[11] Derechos del enfermo. Asociación Hospitales Americanos. 1973.

[12] Consell Assessor de Salut. El Sistema de salut postcrisi de la Covid-19. Primeres valoracions. 29 d'abril de 2020.

[13] Parc Taulí Sabadell. Procediment d'actuació. Pautes d'actuació per l'atenció a la situació de final de vida en pacients amb infecció per SARS-CoV-2.

[14] Parc Taulí Sabadell. Procediment d'actuació. Consideracions bioètiques en relació a l'atenció a la UCI, padèmis Covid-19.

[15] SEM. Recomanacions per suport a les decisions de limitació d'esforç terapèutic per pacients amb sospita de Covid-19. 24 de març de 2020.

Governar amb respecte, humanament!

D.T. 23-I-2020

JOAN TAMAYO

EL respecte és un valor humà que es fonamenta en la dignitat de la persona, o sigui allò que ens fa humans i no "anímals irracionals", i que es dona d'igual a igual i que ha de ser compartit per tots.

Del respecte es desprenen els principis que regulen les nostres vides: tractar com desitges que et tractin, conèixer els límits dels teus drets i obligacions, generar normes i lleis que mà a qui pateix i és exactament com tu. En definitiva, és l'actitud de reconeixement dels drets de les persones i la valoració de la seva identitat, opinió o manera de pensar.

Admetre que l'altre, malgrat ser diferent, té molt en comú amb tu: necessitats, desitjos, pors, il·lusions i els mateixos drets. Sense aquest respecte a les diferències és impossible crear un món de relacions d'enteni-ment i sense discriminació.

A més, si respectes també menysprees la violència, ja que aquesta es veu com un acte d'agressió, no únicament a l'altre, sinó a un mateix.

Es considera el respecte com la primera condició per saber viure i per posar les bases d'una autèntica convivència en pau.

I per això és tan important que es treballi des de la infància i a tots nivells en el respecte, ja que és la base de tota la resta de valors que es poden trobar dins d'una persona. És a partir del respecte a un mateix que podem viure en llibertat i felicitat, i és a partir del respecte pels altres que podem viure en societat. Malgrat tot, és evident que no veiem per enlloc que aquest valor estigui present, en el dia a dia, de les relacions humanes (cada cop menys). Vivim en la indiferència permanent, que no deixa de ser un dels pitjors mals socials.

La societat ultratecnificada i el sistema capitalista ens han convertit en éssers incapaces de poder prestar atenció i, literalment, d'adonar-nos de les diferències i de les qualitats d'allò i d'aquells que tenim a prop.

L'indiferent mira però no veu, i per això tot li és igual; ell "passa". No ens assabentem

prou de la significació del que fan o del que deixen de fer les persones i, el pitjor de tot, és que no ens en queda ni mala consciència.

Això explicaria, en gran part, tot el que ens està passant, en aquesta societat "out", en aquesta societat "malalial" i insensible.

El contrari de ser indiferent és justament el saber prestar atenció, el saber escoltar. Una actitud no només de naturalesa cognitiva sinó també moral.

Sincerament, els nostres governs, locals, autonòmics, estatals, estan governant amb aquests valors de "respecte"? Saben què és el respecte? Són conscients del patiment aliè dels seus conciutadans i conciutadanes? És evident que no.

Perquè, si així fos, no hi hauria una democràcia tan feble, no hi hauria tantes desigualtats, no es vulnerarien tants drets socials, sense que passés res!

Si haguéssim après a respectar la natura, el principi de tots nosaltres, caldria declarar "falses" i demagògiques alarmes de "crisi climàtica"? Per rentar la mala consciència?

Si els polítics, partits i el poder assumissin el valor "respecte", sabrien que respecte vol dir equilibri, "equitat", allò que fa que hi hagi

justícia de veritat, i no com una simple ficció, una farsa al servei dels hipòcrites.

Com pot ser que hi hagi "persones" al poder que puguin dormir tranquil·les, sabent que hi ha nens morint de fam a l'Àfrica, al mateix temps que altres s'ofeguen travessant el mar Mediterrani sobre quatre fustes o que uns menors i la seva família estan sent expulsats de casa seva, a la vegada que uns conciutadans estan al servei d'urgències d'un hospital esperant des de fa hores i hores, pot-se amb risc greu per a la seva salut, o altres es moren directament esperant l'ajut necessari d'una llei de la dependència...

L'essència del respecte és la mirada atenta. "Respectus", en llatí, deriva del verb "respectere", que significa "mirar enrere", "mirar atentament", "remirar". No estarem governats per uns éssers cecs, completament cecs?

Ja tenia raó, ja, el magnífic escriptor portuguès José Saramago, quan va escriure la meravellosa obra "Elogi de la ceguesa", d'obligada lectura. "La humanitat no té futur si no avança cap al respecte als drets humans."

* L'autor és advocat, activista dels DDHH, membre de la comissió DDHH-ICATER

Obituari

Un gran músic i una gran persona

El món musical de Terrassa està de dol amb l'adeu al músic Josep Freixas Vivó (Capellades 1930 - Terrassa 2020). Han estat prop de 75 anys que Terrassa ha gaudit d'una persona que ha dedicat tota la seva vida a difondre la música, a encaminar la seva fascinació als alumnes, als amics i al públic en general; a compondre, a investigar la història de la música a Terrassa, a escriure biografies de músics terrassencs i a donar a la Parròquia de la Sagrada Família un excel·lent orgue que ha permès que Terrassa sigui un referent en la música organística.

La seva faceta més coneguda és la de professor de piano, primer i director del Conservatori després al llarg de mes de vint anys. D'aquesta faceta pedagògica es destaca el saber infondre l'amor per la música, saber desenvolupar el talent latent de cada alumne i d'acompanyar-lo; tant durant el llarg aprenentatge com durant l'època posterior de concertistes reconeguts. En Josep ha estat al costat dels alumnes en la dificultat i en el reconeixement.

També important va ser l'etapa de director de corals, com l'antiga Coral Santa Cecília o l'Escolania de la Sagrada Família (1953 - 1965) en la qual les veus dels escolans eren acompanyades per les mans del seu germà Sebastià al piano. El bon record dels escolans ha fet que encara ara s'hagin retrobat al voltant d'En Josep i l'hagin acompanyat en aquests darrers anys difícils per d'edat.

Naturalment la seva generosa tasca ha trobat una resposta d'agraïment públic com quan a l'any 1988 va rebre el Guardó de Terrassenc de l'Any en el marc del Centre Cultural. Guardonat també a l'any 2014 com a "Músic de l'Any a Terrassa" va rebre el guardó de mans del batlle Jordi Ballart a la Masia Freixa. Fi-

nalment a l'any 2018 el dia de Santa Cecília, l'Ajuntament va posar el nom "Biblioteca Josep Freixas Vivó" a la Biblioteca de l'Escola Municipal de Música. Un acte presidit pel Batlle Alfredo Vega, que va començar descobrint la placa commemorativa i va acabar amb uns alumnes interpretant al piano peces compostes pel propi Freixas

VINCLE D'AMISTATS

En Josep, juntament amb els seus germans, el pintor Sebastià i Na Montserrat estaven molt units a un nombrós vincle d'amistats, que es reunien en motiu d'actes culturals, com les exposicions de pintura d'En Sebastià, concerts de piano en el seu estudi, presentacions de música composta per En Josep o per altres motius cordials que reunien al que en van dir "Els amics dels Freixas". Amics d'amics que van esdevenir amics per compartir afecte amb En Josep, En Sebastià i Na Montserrat.

MARIA TERESA ROJAS POMAR

Moltes de les seves composicions van ser gravades en format CD en un estoig que la coberta hi havia un oli d'En Sebastià, de motiu floral o un bodegò, la seva especialitat. Les músiques gravades eren concerts de piano, interpretats pels alumnes seus, avui bons concertistes. D'altres CDs eren de música de cambra o de sardanes. Aquestes sardanes porten per títol "Sardanes Oblidades", cada una dedicada a algú dels "Amics dels Freixas". Unes sardanes, no precisament per oblidar, sinó per recordar amb estima. Els actes de presentació d'aquests CDs tenien lloc a l'Ateneu Terrassenc, del qual era un soci molt ben considerat.

L'Ateneu va estar al seu costat compartint l'alegria de la construcció de l'orgue de la Sagrada Família, organitzant un viatge a Torqueneria Acitores i veure l'orgue acabat a punt de ser traslladat a Terrassa. Un viatge al qual s'hi van apuntar

molts ateneïstes i molts amics dels Freixas. Des d'aleshores han passat mes de cinc anys i ja són molts els concerts d'orgue organitzats a la Sagrada Família que compten amb un nodrit públic i brinden l'oportunitat de gaudir d'organistes veterans o del debut dels mes joves. Uns concerts, amb un acurat programa, comentat i dirigit per En Jordi Figueras, que va possibilitar que el desig d'En Josep esdevingués una realitat i que és l'ànima perquè els feligresos de la Sagrada Família guadeixin l'orgue de forma continuada.

Terrassa ha perdut un gran músic i una gran persona, però com que ha marxat deixant-nos les seves obres, per sempre mes el teclat de l'orgue de la Sagrada Família sonarà en homenatge a En Josep Freixas Vivó. Moltes gràcies!

* L'autora forma part de la Comissió de Drets Humans de l'Illustre Col·legi d'Advocats de Terrassa

Derecho de familia vs Covid-19

D.T. - 25-III - 2020

**ABEL MOLINA
INIESTA**

raíz de la crisis del coronavirus, o Covid 19, todos estamos bajo el dictado del R.D 463 y 465 de 2020, del estado de alarma.

Debemos adaptarnos y sin dejar de cumplir con el trabajo o... teletrabajo... pagos... o e-pagos y seguir muchos compartiendo con nuestro/a ex pues nos une aún el hijo/a/s fruto de la relación. Visitas y custodia individual, casa nido y custodia compartida, etc se ven de lleno impactadas por las medidas del gobierno.

Los desplazamientos, ¿el talón de Aquiles? ¿Qué sucede cuando lo pactado o lo decretado por el juzgado es inviable en esta situación de confinamiento? ¿O si enfermamos? ¿Y si me quedo sin empleo y no pago la pensión?

Si los progenitores además añaden a este cocktail una "vinagreta agria" y no alcanzan un acuerdo ante esta situación sin precedentes el conflicto está servido. Los juzgados están en mínimos operativos y todas las actuaciones, no urgentes, y plazos están suspendidos. No tendrá disponible la barrita "mágica" de la justicia para ayudarnos.

Como abogado, y visto las consultas on line varias de estos días aconsejo:

Por favor, dejen visceralidades a un lado, conversen, apliquen la lógica y piensen qué es lo mejor, objetivamente, para los hijo/a/s sin incumplir la ley.

Para la tranquilidad de todo/as las salidas para visitas y asistencia de menores están permitidas por el Decreto 463 y su posterior actualización con el 465/2020. Y da igual si tenemos un régimen de custodia individual, casa compartida o nido, o custodia compartida.

Al igual que debemos conservar el ticket del supermercado o el justificante de desplazamiento al trabajo por si nos lo requieren las autoridades, aconsejo que lleven encima foto en el móvil, o en papel etc de la Sentencia que justifica este desplazamiento para recoger y ver a sus hijos y disfrutar de su presencia.

Puede suceder, como es muy habitual, que no pueda recoger al menor en la escuela por estar cerrada. O bien que la cruz roja o punto de encuentro esté cerrado. Caso éste muy habitual cuando existen medidas de alejamiento de uno de los progenitores respecto al otro progenitor.

El domicilio del progenitor donde esté el menor es la solución. Y ello no significa que se deba permitir la entrada al domicilio del progenitor que viene a buscarlo. No olvidemos las distancias a respetar y medidas higiénicas actuales.

Si hay alejamiento la recogida y entrega será por terceras personas (familiares, amigos, etc) para evitar quebrantamiento de medida.

Aconsejo que se lo piense bien si algún progenitor se ampara en el argumento de que el menor como tiene "asma", "propenso a bronquitis", "alergia al polvo" o similar y es más vulnerable al virus, para prorrogar su periodo de custodia. Se estaría incurriendo en incumplimiento no justificable ante esta situación de fuerza mayor.

Ahora bien la autonomía de la voluntad, los pactos entre los progenitores, y con arreglo a las leyes, son una buena herramienta. Ese "conversen ustedes" que apuntaba al principio de este artículo.

Sugiero que si llegan a un acuerdo del estilo:

"Ya me pagarás la pensión más adelante... o págame la mitad si el hotel o restaurante donde trabajas ha cerrado, o si la empresa ha presentado un de regulación temporal de empleo".

Pasen a escrito en un papel, email... esos pactos. Así se aconseja incluso por asociaciones varias.

No olviden que estamos ante una situación temporal, y esos acuerdos serán temporalmente válidos. Toda demanda por incumplimiento en este sentido no debería prosperar pues no ha habido voluntad de obstaculizar

las visitas, custodia compartida, el pago de la pensión... ha sido una situación objetiva y por todos conocida de fuerza mayor.

Cuando cambie la situación de alarma se deberá seguir con la dinámica anterior.

Y sigamos aplicando la lógica cuando uno de los progenitores cae enfermo.

Que el otro progenitor se quede con los hijos. Traten de estudiar las vías de conciliación familiar -laboral y ley aplicables de obligada observancia para su lugar de trabajo (reducción jornada, etc), hasta que el progenitor sane. Y ya se compensará las semanas, días demás... cuando la situación se normalice. La negativa si que podría aquí tener consecuencias legales.

Acudamos a la ayuda de familia y amigos si los dos progenitores enferman. Y de no tener ese cojín de confort social solicitemos medidas cautelares urgentes para que sea un centro público quien se encargue.

Finalmente, reitero, conversen, usen los medios telemáticos ahora que no podemos desplazarnos, videollamadas, chats... para mantener el contacto y traten de arrimar el hombro, lleguen a acuerdos en pro de los menores y, a la vez, respetando las medidas decretadas por salud pública. Tarea nada fácil.

*** L'autor és Advocat. Membre Com.
DD.HH ICATER - Membre Societat Catalana d' Advocats de Família**

XERRADA SÍNDICA

AVUI DILLUNS 13 DE GENER DE 2020, HA VINGUT LA SÍNDICA DE GREUGES DE TERRASSA, LA BETA MARQUÈS I L'ADVOCAT ABEL MOLINA.

ENS HAN EXPLICAT LA FEINA QUE FA LA SÍNDICA DE GREUGES: DEFENSAR ALS CIUTADANS DE LA CIUTAT DAVANT DE LES POSSIBLES IRREGULARITATS COMESES PEL SEU AJUNTAMENT.

TAMBÉ HEM PARLAT DE LA CONVIVÈNCIA, DE LA IGUALTAT, DE LA TOLERÀNCIA, DELS DRETS I DEURES DELS MENORS, I SOBRETOT HEM PARLAT DE L'ASSETJAMENT ESCOLAR.

CANAL TERRASSA S'HA FET RESSÒ DE LA XERRADA.

Covid-19, sense drets humans ni dignitat

D.T. 12-VI-2020

JOAN TAMAYO

SÓN moltes les teories que circulen sobre el futur immediat, després d'aquesta crisi sanitària que ens ha trasbalsat. I les opinions van des de les més pessimistes (res no canviarà, tot continuarà igual o pitjor) fins a les més optimistes (la societat canviarà, en treure'm lliçons positives, fins i tot patirem mutacions antropològiques) i tot passant per un ric ventall de matisos i voluntats ideològiques.

El que si estar clar, és que, aquesta crisi a posat al descobert, més que mai, les vergonyes del sistema, les contradiccions i la veritat ocultada. Som una espècie humana, sense humanitat.

La crisi sorgida arran de l'estat d'alarma per l'expansió de la Covid-19 ha fet que molts governs despleguin mesures extraordinàries en el marc d'un confinament recomanat per l'Organització Mundial de la Salut, que no tot el món pot complir sense afectacions econòmiques i afectacions socials. Els governs duent els plans de contingència, estan obligats a respectar l'exercici dels drets humans tenint en compte, de forma prioritària, als col·lectius més vulnerables.

En canvi, som capaços de retallar diners dels serveis públics que han de garantir la dignitat de la gent (sanitat, educació, habitatge, protecció social...) i sentint-se tan bé, o no sentint-se. Perquè el sistema capitalista, el "gran depredador" ja ens ha confinat a dins de les nostres vides individuals, ja fa molt de temps.

Ignorem el valor de les coses més senzilles, però vitals (la natura i la seva bellesa) ens és el mateix, perquè la destruïm.

Deixem que els nostres pares, els nostres avis, arribin al final de la seva vida producti-

va, i com que el sistema ja no els necessita, li fan nosa, els aparta del davant, i fins i tot amb el màxim cinisme, es permet fer negoci i guany privat amb les seves vides. Ignorant, del tot, els valors de la "saviesa", la tendresa, la memòria, la història, l'amor autèntic, la relació infantil-avis.... És igual. El sistema vol que la cadena productiva no s'aturi (Tiempos Modernos -Charles Chaplin)

Tenim la gosadia de decretar un Estat d'Alarma amb confinament a les nostres cases per 2 o 3 mesos i ningú es pregunta, ni pensa amb els col·lectius més vulnerables o discriminats: Per exemple: que farà la família o les persones que no tenen sostre?, o les que viuen de forma precària en espais que no es poden anomenar "un espai digne". O que han de fer les persones grans que viuen soles? O les persones dependents (ja castigades i olvidades des de fa molt de temps) que necessiten l'ajut continuat d'una altra persona? O les persones amb "capacitats diverses" (els ciutadans invisibles i olvidats). O les persones amb malalties mentals un altre col·lectiu, en augment i molt discriminat? O les víctimes de violència de gènere o LGTB-fòbia. O les persones amb la llibertat privada, a les presons?

Per què, al principi de la crisi, hi va haver aquest oblit "cruel" de les persones que estan en residències sense un servei sanitari mínim, i a sobre se'ls negava l'ingrés a l'hospital, ja que els consideraven desnonats per l'edat. Quina persona que es vulgui dir "humana" té la potestat per prendre aquestes decisions tan salvatges?

Perquè permetem que en plena crisi i estat d'alarma continuï la segregació escolar. Sabent que moltes famílies no tenen els recursos tecnològics ni les possibilitats perquè els seus fills facin seguiment lectiu "en línia"?

Perquè no regularitzem als treballadors i treballadores immigrants que són persones amb una situació administrativa irregular, no són delinqüents (alguns, fent feines semi esclaves al camp, o altres malvivint pels car-

ters)? I en canvi ens adonem que amb dades de fins al març de 2020 més de 3500 ciutadans immigrants "rics" han aconseguit del govern espanyol les anomenades "targetes daurades" que els permeten entrar a Espanya amb una situació regularitzada. Ara això sí, venen amb un capital mínim de 500.000 euros per invertir en la construcció o altres sectors i després convertir-se molts d'ells en especuladors sense escrúpols. Qui diu que no existeixen les classes socials?

Res no canviarà, sinó tot el contrari, si no aprenem a respectar la Dignitat Humana, o sigui que deixem de considerar a la persona, com humana, i la discriminem o invisibilitzem negant els seus Drets més bàsics.

Les polítiques de tot l'Estat han posat més d'un milió de multes (de dubtosa legalitat) per suposades infraccions del que estableix l'estat d'alarma. Qui posarà multes o castigarà als governs que no compleixen, de forma reiterada, els mateixos tractats de DDHH que han signat?

El Comitè de les Nacions Unides pels Drets Econòmics, Socials i Culturals que supervisa el compliment del pacte, ha afirmat: "El dret a la salut està fortament relacionat amb l'efectivitat d'altres drets humans previstos en la Declaració de drets humans, com ara el dret a l'alimentació, a l'habitatge, al treball, a l'educació, a la dignitat, a la vida, a la no discriminació, a la igualtat, a la prohibició de violència i a la tortura, a la intimitat, a l'accés a la informació, i a la llibertat d'associació, reunió i moviment. Aquests i altres drets i llibertats també aborden components del dret a la salut.

El dret a la salut comprèn que els serveis sanitaris estiguin disponibles i siguin suficients en quantitat, accessibles a tothom sense discriminació de cap mena, respectuosos amb codis ètics i culturalment apropiats, i científicament i mèdicament adequats i de qualitat."

Els Principis de Siracusa, adoptats pel Consell Econòmic i Social de les Nacions Unides el 1984 i el Comitè General de Drets Humans

de Nacions Unides en situacions d'emergència i llibertat de moviment, proveeixen d'orientacions i de recomanacions els governs quan apliquen restriccions als drets humans per motius de salut pública o emergència nacional. Totes les mesures que es prenguin per protegir la població que limiten drets i llibertats han de ser legals, necessàries i proporcionades. Els estats d'emergència, s'entén també d'alarma, han de ser limitats en la durada i en la limitació de drets, tenint en compte l'impacte desproporcionat en determinats col·lectius específics de la població o grups més marginalitzats

Després d'això, i veien que aquesta crisi ens posa davant del mirall, ensenyant el principi o l'ombra de la "barbàrie", el que no podem fer és fugir endavant, per por o covardia, sinó tot el contrari

La globalització és un gegant amb peus de fang. Tenim la nostra espècie uniformitzada. Cal una "planetització" en enfront d'una globalització. La Diversitat integrada en enfront de la Uniformitat. El progrés en enfront del desenvolupament "destruït" i "especulatiu"

Hem d'eliminar els interessos polítics, els geoestratègics, les classes extractives. I hem de fer una aposta pel pensament crític i el coneixement. La socialització del coneixement científic i la tecnologia.

El capitalisme està caducat, ja no soluciona res, només crea problemes. Cal un sistema alternatiu derivat de la mateixa lògica humana, amb valors humans de base i distribució de la riquesa. Un sistema humà amb els DDHH com a motor.

Els Drets són l'únic full de ruta. Els DDHH no es regalen, es tenen, i si volem recuperar la dignitat humana, cal lluitar per recuperar-los.

★ L'autor és **Advocat Activista DDHH Membre Institut Drets Humans de Catalunya, Espai Drets i Comissió Defensa DDHH - ICATER**

Terrassa necessita un pla de xoc social urgent

D.T. 26-VI-2020

JOAN TAMAYO

MÉS de 20 entitats i col·lectius de Terrassa porten quasi dos mesos treballant de forma assembleària-virtual i amb diferents eixos o grups de treball (Drets i Llibertats, Laboral, Territori i Sostenibilitat, Serveis Públics, Habitatge). L'objectiu comú és reivindicar per Terrassa un Pla de Xoc Social per a fer front a la situació de crisi integral agreujada per a la Pandèmia de la Covid-19.

El primer objectiu de totes les activistes que fan aquesta crida és, la necessitat de donar una resposta col·lectiva de tota la ciutadania, com a única forma efectiva de poder construir una nova realitat que no tingui res a veure amb la normalitat de la qual venim, ni amb la pretesa nova normalitat a on ens volen conduir les institucions i partits que governen les administracions local, autonòmica i estatal.

Per això és necessari teixir (una tasca molt pròpia i històricament representativa de la Terrassa industrial i obrera que, lamentablement, massa gent ha oblidat o menyspreat). Cal teixir complicitats en l'àmbit social, per a poder fer un front comú de tots els col·lectius, moviments i entitats que ja fa molt de temps que lluiten a tots els nivells per a la gent i els col·lectius més vulnerables invisibilitzats per aquest sistema "depreddador" que necessita viure de desigualtats i injustícies i que a la vegada, de forma cínica, vol tapar i discriminar perquè no apareguin en el dia a dia mediàtic,

polític, social i econòmic que distreu i separa a la ciutadania.

El govern local ha llençat una proposta genèrica de reconstrucció o pacte ciutadà, com sempre de dalt a baix i disfressat, amb un procés participatiu, d'una durada limitada de tres setmanes. Una mesura insuficient que perpetua, una vegada més, aquest concepte limitat i patrimonialitzat de la democràcia.

Si l'equip de govern vol plantejar un Projecte de Ciutat nou, que miri al futur, no pot prescindir de la ciutadania (organitzada o no) que ja fa molt de temps que treballa pels drets i l'ajuda mútua i solidària. No es pot fer, sense un procés realment participatiu i democràtic, sense cap límit de temps ni d'imposicions autoritàries

Necessitem espais de reflexió i construcció comuna, transversals i horitzontals, amb voluntat transformadora i amb perspectiva de futur, sense protagonismes caduts, egos i egoismes propis de la vella política anterior al 15M (recordeu el crit a les places ara fa 9 anys: no ens representeu!!)

No podem oblidar, ara més que mai, que continuen dominant i dirigint les nostres vides, poders econòmics representats per l'IBEX-35 (amb dirigents amb sous pomogràfics), empreses especulatives i fons voltors com els que gestionen la majoria de Residències Geriàtriques de l'Estat Espanyol, amb la connivència de tots els governs i que són els culpables directes d'haver condemnat a mort a tants pares i avis nostres...

El canvi que necessitem ha de ser radical... Posant al centre de tot a la persona, a la vida i a la seva cura... Eliminant el benefici i el guany indiscriminat com a filosofia de vida i centre

d'un sistema econòmic especulatiu que no més suposa el creixent guany per uns pocs enfront de l'empobriment de la majoria.

En aquest sentit, caldrà estar amatent a Terrassa, per tal que el govern local no tingui més temptacions de privatitzar cap servei bàsic, seguint la dinàmica molt estesa abans de la COVID-19.

A Terrassa ha arribat el moment de dir prou als poders econòmics que fa més de 40 anys dirigeixen i influencien en el govern de l'Ajuntament i en l'Economia local. Cal treballar en un model més horitzontal, alternatiu i sostenible que tingui com a centre l'Economia Social i Cooperativa a l'hora que sigui respectuós amb el Medi Ambient, el territori (i les seves potencialitats pròpies i de base)

Calen accions i respostes concretes i transformadores pels col·lectius més vulnerables, per a les discriminacions invisibles (menys burocràcia i més acció directa per part de l'administració)

Com es dona resposta directa i efectiva a les violències de tota mena, a la manca d'habitatge social, a les desigualtats, a la precarització laboral?

L'Ajuntament com administració més propera a la ciutadania, és la que ha de liderar (tal com diu la Carta Europea de Defensa dels DDHH a la Ciutat que va signar l'any 2000) aquesta lluita i garantia dels Drets de proximitat i fer valdrà, davant de qualsevol Administració o Institució a partir del Principi de Subsidiarietat les seves reivindicacions a favor del "bé comú".

I deixa d'una vegada de mirar-se el melic dels protagonismes, egos, o interessos de partit (que és el més indignant i irresponsable que

pot passar en aquest moment de "crisi integral" amb tanta gent patint.

Un Pla de Xoc Social necessita una societat empàtica, que recerca complicitats i que s'autoorganitza amb accions cooperatives i transversals, realment solidàries (no ha d'existir al davant de cap més interès, ja sigui de partit, de nació, de poder o de qualsevol interès particular)

Un Pla de Xoc Social per Terrassa, ha de ser: anticapitalista, antirracista, ecologista, feminista, anticapacitatiu, antirepressiu i inclusiu.

I la ciutadania té un rept molt gran, la d'aprendre a treballar i lluitar d'un altre format. FENT Xarxa i aliances entre els moviments socials i col·lectius de Terrassa (no hi ha cap lluita més important que l'altra: pensions, habitatge, sanitat, educació, feminisme, laboral, antirracista...) totes són el mateix perquè tenen la mateixa causa. Que absurd doncs anar dividits, fragmentats, amb cent manifestacions i diferents actes, seguint amb les pràctiques de la "vella" política "caduca"... ja que aquesta, és la millor estratègia, perquè no canviï res (la divisió social)

Sabrem estar a l'altura, els uns, les unes i les altres? per un pla de xoc social a Terrassa o tornarem a decebre i a oblidar a tants ciutadans i ciutadanes que ens han deixat per manca de dignitat i d'humanitat i així seguirem fins al col·lapse total?

Sí que es pot! però des del carrer! No des de les mateixes institucions que cal transformar!!

★ L'autor és **advocat activista DDHH**, **membre Institut Drets Humans de Catalunya i Comissió Defensa DDHH Col·legi Advocats Terrassa**

PUBLICACIÓ EN LA PÀGINA WEB D

COMUNICAT DE LA COMISSIÓ DE DDHH DE L'ICATER CONDEMNANT LA MORT DE L'ADVOCADA KURDA EBRU TIMTIK DESPRÉS DE 283 DIES EN VAGA DE FAM

31/08/2020

(foto: Halkın Hukuk Bürosu)

La Comissió de defensa dels DDHH del Col·legi d'Advocats de Terrassa manifesta l seu rebuig i indignació per la mort de l'advocada kurda **EBRU TIMTIK** de 42 anys en un hospital d'Istanbul després de 238 dies en vaga de fam per demanar un "judici just" i que se li revoqués la condemna a 13 anys de presó per presumpta pertinença a una organització terrorista. L'Associació d'Advocats Progressistes d'Istanbul (Turquia) va denunciar, que en el procés hi va haver falta de transparència i parcialitat del tribunal a l'hora d'acceptar la declaració de testimonis anònims, així com, la impossibilitat que va tenir la defensa, per accedir a les proves.

La defensa de Timtik va presentar un recurs d'apel·lació que el Tribunal Regional de Justícia d'Istanbul va rebutjar a l'octubre, cosa que confirmava les condemnes per ella i altres processats a penes que oscil·len des dels tres fins als divuit anys de presó per terrorisme. El Tribunal Suprem del país té pendent resoldre un segon recurs.

Davant del rebuig dels tribunals, Timtik es va declarar en vaga de fam el 2 de gener, juntament amb l'advocat **Aytac Unsal**. L'objectiu de la protesta era "reforçar la seva demanda de processos justos a l'administració de justícia de Turquia" i ja en aquell moment, tots dos van insistir que "persistirien" en el dejuni fins i tot, si comportava la mort. A finals de juliol **Timtik i Unsal** van haver de ser hospitalitzats davant del deteriorament de la seva salut.

Eren Keskin, la vicepresidenta de l'associació de drets humans IHD va manifestar "... s'ha arribat al cim de la injustícia. No oblideu que us pot passar demà. No us quedeu callats, alceu la veu",

Erinç Saçkan, president del col·legi d'advocats d'Ankara va manifestar també :..”No han escoltat durant mesos els crits per a un judici just. Es van tapar les orelles i els van donar l'esquena. Han matat la justícia i la consciència”, ha reaccionat”

Timtik és la quarta persona kurda presa a Turquia que mor aquest any en vaga de fam, després de la mort de dos músics de la banda Grup Yorum, que havien estat prohibits i exigien justícia i “judicis justos” també.

La mateixa Unió Europea amb el seu “doble discurs” ja ha denunciat, en diverses ocasions, les deficiències pròpies del Sistema Judicial turc

No entenem com en aquesta Europa suposadament “democràtica” i baluard històric de revoltes per a la llibertat i els DDHH, es deixi morir a persones que reclamen el compliment de tots els drets fonamentals que fonamenten la dignitat humana.

Com a advocats i advocades que defensem els drets humans de totes les persones, sense cap discriminació, no podem consentir que per interessos polítics, la JUSTICIA , no es tregui la vena dels ulls i els estats actuïn de forma arbitrària.

COMISSIÓ DEFENSA DELS DDHH DEL COL·LEGI D'ADVOCATS DE TERRASSA

30 d'agost de 2020.

No tenir casa mata

JOAN TAMAYO

AQUESTS dies, a Barcelona, en ple "toc de queda", dormien 1.200 persones al carrer, mentre la gent d'Arrels Fundació els repartia un "certificat" que acredita que no tenen res, quin cinisme que té el poder burocràtic! Demana certificats justificatius, fins i tot al qui no té res!

A Terrassa, els equipaments per a les persones sense sostre (Andana, Alberg Sant Pere i Alberg Famílies) han tingut des del mes de juny fins al setembre un augment important de persones, en alguns casos ha augmentat en un 50%.

Davant l'extrema gravetat i vulnerabilitat en què es troben moltes persones, que a sobre de no tenir llar estan exposades als efectes d'aquest virus Covid-19 per la forma malalta en què viuen, un grapat d'entitats de tot l'Estat espanyol que treballen amb els "sensellar" han impulsat una campanya de denúncia i d'avís cap a les administracions, sota el lema "No casa mata", "No tenir casa, mata".

En un Estat on les últimes xifres diuen que prop de 800.000 llars i més de 2.100.000 persones viuen en la més absoluta precarietat residencial, cal aixecar la veu amb força

(com a últim i desesperat recurs, davant de tanta insensibilitat), per tal que els poders públics i la ciutadania entenguin d'una vegada què vol dir no tenir casa, no tenir llar.

En un context en què "l'habitatge s'ha convertit en la primera línia de defensa davant el coronavirus", com assenyala Leilani Farha, relatora de l'ONU per un habitatge adequat, les mesures dirigides a la població per afrontar el coronavirus, com augmentar la higiene, quedar-se a casa o el distanciament social estricte, no són realistes ni possibles per a les persones que viuen al carrer.

Aquestes dificultats són especialment greus en un país com l'Estat espanyol, que manca d'un parc d'habitatge social de llouer adequat, ja que únicament compta amb prop de 275.000 habitatges d'aquest tipus, la qual cosa suposa tan sols l'1,5% del parc d'habitatges principals (dades de l'informe de la Defensoria del Poble "L'habitatge protegit i el lloguer social a Espanya 2019"). Això se suma el fet que, segons l'estudi realitzat a l'"Estratègia nacional integral per a persones sense llar 2015-2020", l'esperança de vida de les persones sense llar està entre 42-52 anys, el que són uns 30 anys menys que la població general.

Només cal veure el nostre trist entorn, de la tercera ciutat de Catalunya (Terrassa), on no paren els desnonaments (només d'ençà que es va iniciar la pandèmia fins al dia d'ahir, la PAH ha pogut parar un total de 40 desnonaments, que només són una part dels

que suporta Terrassa). I mentrestant un Ajuntament, i un equip de govern, sense idees i sense polítiques efectives d'habitatge (això sí, la regidora d'Habitatge es desplaça personalment i de forma desesperada a intentar parar desnonaments. Sense paraules...). Davant l'agreuament de la vulneració del dret humà a l'habitatge en temps de la Covid-19, en un temps de crisi extraordinari, on alguns drets es fragilitzen encara més caldria exigir de forma urgent (amb l'Ajuntament al davant), per exemple:

- Una llei estatal de garantia d'accés a l'habitatge on s'inclouin totes les situacions d'exclusió residencial i sensellarisme.

- Caldria incrementar, o iniciar en alguns casos, l'esforç realitzat per l'Administració pública en matèria de rehabilitació i manteniment del parc d'habitatges, promociónant l'habitatge de lloguer social de forma preferencial (tot cercant les estratègies que siguin, com l'expropiació de pisos a la banca, o arribant a acords reals i eficaços... amb agents privats).

- Definir i implementar una estratègia específica de lluita contra l'exclusió residencial/sense llar, basada en un enfocament de dret humà a l'habitatge, amb dotació presupostària adequada i recolzada en la participació dels diferents nivells administratius i administracions (500.000 euros als

Pressupostos de 2020 de l'Ajuntament de Terrassa és ridícul i insultant).

- Continuar amb la mesura extraordinària de paralització de desnonaments i desallotjaments sense allotjament alternatiu en habitatge habitual per llogar. Segons dades del Consell General de Poder Judicial, el 2019 a Espanya es van realitzar 54.006 desnonaments; reflectint una realitat dramàtica: gairebé 150 desnonaments diaris, sis cada hora.

Cal recordar a les administracions públiques, i a l'Ajuntament de Terrassa primer, que cal garantir una vida digna per a tothom, recordant que l'habitatge és la primera barreja de protecció per preservar la salut, la vida i la dignitat.

Aprofito també per llançar una crida a la sensibilitat i veracitat dels mitjans de comunicació a l'hora d'informar sobre la situació real en què viuen les persones sense llar.

No tenir casa impedeix tenir una llar, unes relacions socials normalitzades i un espai bàsic de protecció, a més de suposar un seriós impacte en la salut física i mental. Afecta els somnis, les oportunitats, la confiança i la salut d'aquestes persones i, per tant, els seus drets. D'aquí que diguem que no tenir casa mata.

* L'autor és advocat, activista dels DDHH, membre Comissió DDHH ICATER i de l'Institut DE DDHH de Catalunya

P.T. 1-XII-2020.

DIARI – EL MON- TERRASSA

9 DESEMBRE 2020

La Comissió de Defensa dels DDHH del Col·legi d'Advocats de Terrassa ja porta quasi 10 anys fent divulgació i sensibilització a les escoles de Terrassa, a través del Programa d'Activitats d'Educació de l'Ajuntament de Terrassa. Aquest any, s'ha organitzat una sessió de Cine-Fòrum dels Drets projectant el documental *Grietas*, dirigit per Xuban Intxausti i produït per Mediapro sobre els 40 anys de legalització d'Amnistia Internacional a Espanya. Tindrà lloc aquest dijous 10 de desembre.

El documental explica 5 històries reals de vulneracions (escletxes) dels DDHH d'una forma crua. Hi assistiran els alumnes de secundària de l'IES Jaume Cabré de Terrassa (entre 80 a 100 alumnes). El lloc escollit per a la projecció és la Sala Crespi a les 11.30 hores. Al final de la projecció es debatrà amb els alumnes sobre la vulneració dels DDHH en el nostre dia a dia i quines propostes fan els infants i joves per a poder tapar aquesta "escletxa" que es produeix diàriament a la nostra societat.

10 de desembre de 2020 **Diari de Terrassa**

Un documental de drets humans per a joves

El Col·legi d'Advocats de Terrassa s'afegeix a la commemoració, avui, del Dia Internacional dels Drets Humans amb la projecció, a les 11.30 del matí, a la sala Crespi, del documental "Escletxes". Aquest film dirigit per Xuban Intxausti, i produït per Mediapro amb motiu dels 40 anys de la legalització d'Amnistia Internacional a Espanya, explica cinc històries reals de vulneracions dels drets humans.

Un centenar d'alumnes de secundària de l'IES Jaume Cabré assistiran a la sessió. Després de la projecció s'obrirà un debat sobre "la vulneració dels drets humans en el nostre dia a dia", i un grup d'advocats escoltarà les propostes dels infants i joves "per a poder tapar aquesta escletxa que es produeix diàriament a la nostra societat". La sessió és oberta al públic general.

La Comissió de Defensa dels Drets Humans del Col·legi d'Advocats de Terrassa porta gairebé deu anys fent iniciatives de divulgació i sensibilització del tema a les escoles de la ciutat.

D.T. 11-XII-2020

Els advocats expliquen els drets humans als joves

La comissió de defensa dels drets humans del Col·legi d'Advocats de Terrassa fa gairebé deu anys que desenvolupa activitats per a la seva divulgació a les escoles de Terrassa. Ahir, que era el Dia Internacional dels Drets Humans, va organitzar a la sala Crespi la projecció d'un documental sobre el tema, "Grietas",

de Xuban Intxausti. És un treball que tracta diverses vulneracions dels drets humans a la nostra societat, entre ells les relacionades amb l'accés a l'habitatge i la salut. Un centenar d'estudiants de secundària de l'IES Jaume Cabré van assistir a la projecció, seguida d'un debat sobre el tema. FOTO: NEBRIDI ARÓZTEGUI

MALARRASSA

El periòdic independent i de distribució gratuïta de Terrassa

L'advocat Salvador Domingo i la Universitat de La Pau reben els premis de Drets Humans de l'ICATER

14 Desembre 2020

El passat divendres 11 de desembre va tenir lloc l'acte de lliurament dels Premis Drets Humans, que organitza i atorga anualment la Comissió de Drets Humans de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Terrassa

(ICATER), com a reconeixement a la tasca en defensa dels drets humans.

El lletrat Salvador Domingo ha merescut el Premi a l'Advocacia Compromesa per la seva llarga trajectòria professional en favor dels drets humans, especialment en l'àmbit dels drets laborals. Pel que fa al Premi a la Solidaritat, aquest ha recaigut en la Universitat Internacional de la Pau (UNIPAU), amb seu a Sant Cugat del Vallès. Aquesta va néixer l'any 1984 amb el

propòsit de crear les condicions i facilitar les eines necessàries per a la formació, el debat, la reflexió i l'intercanvi d'opinions i experiències sobre conflictes i construcció de pau. El president del patronat de la Universitat de la Pau, l'economista Arcadi Oliveres, va oferir una xerrada sobre "Els drets humans després de la pandèmia".

En el decurs de l'acte, dut a terme a la Sala Crespi, es lliurà, també com cada any, el Diploma de Justícia Gratuïta, enguany a l'advocada Anna

Rodríguez. Per últim, l'acte va cloure amb l'actuació musical del duet Docrock.

L'ICATER va crear els Premis Drets Humans amb l'objectiu de reconèixer a persones i institucions compromeses amb el foment i la divulgació dels drets continguts en la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 1948. L'any passat, els premiats van ser l'advocada Pilar Mateo i l'entitat Rubí Solidari.

---

*IMATGE DEL LLIURAMENT DELS PREMIS
DRETS HUMANS, DIVENDRES 11 DE
DESEMBRE DE 2020, A LA SALA CRESPI (FOTO
ICATER)*

Diari digital.CAT

L'ICATER celebra la 6a edició dels seus premis en la defensa dels Drets Humans

Data: 14/12/20

La sisena edició dels Premis Drets Humans que atorga el Col·legi d'Advocats de Terrassa, aquest any ha recaigut en l'advocat **Salvador Domingo** i en la **Fundació privada Universitat Internacional de la**

Pau, en reconeixement a les seves tasques en defensa dels Drets Humans. De Domingo se'n destaca la seva trajectòria professional en defensa dels Drets Humans en l'àmbit dels drets laborals. Per la seva banda el Premi a la solidaritat ha recaigut en la Fundació de la Universitat, amb seu a Sant Cugat.

L'entitat va néixer el 1984 amb l'objectiu de facilitar les condicions i les eines necessàries per a la formació, el debat, la reflexió i l'intercanvi d'opinions, amb experiències sobre conflictes i per a la construcció de la pau. Justament a l'acte d'aquest any celebrat a la Sala Crespi de l'Antic poble de Sant Pere, l'economista i president del Patronat de la UNIPAU, Arcadi Oliveres, ha ofert

una xerrada sobre els Drets Humans després de la pandèmia. Amb una interessant comparativa entre els pressupostos a les necessitats socials i l'exèrcit.

Durant l'acte també s'ha reconegut a l'advocada Anna Rodríguez amb el Diploma de Justícia Gratuïta. L'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Terrassa, l'ICATER, va crear el 2015 els Premis Drets Humans per reconèixer a persones i institucions compromeses amb el foment i la divulgació dels drets continguts en la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per Nacions Unides l'any 1948.

FOTOS.

Foto 1

Foto 2

Foto 3

Foto 4

Foto 5

Foto 6

Foto 7

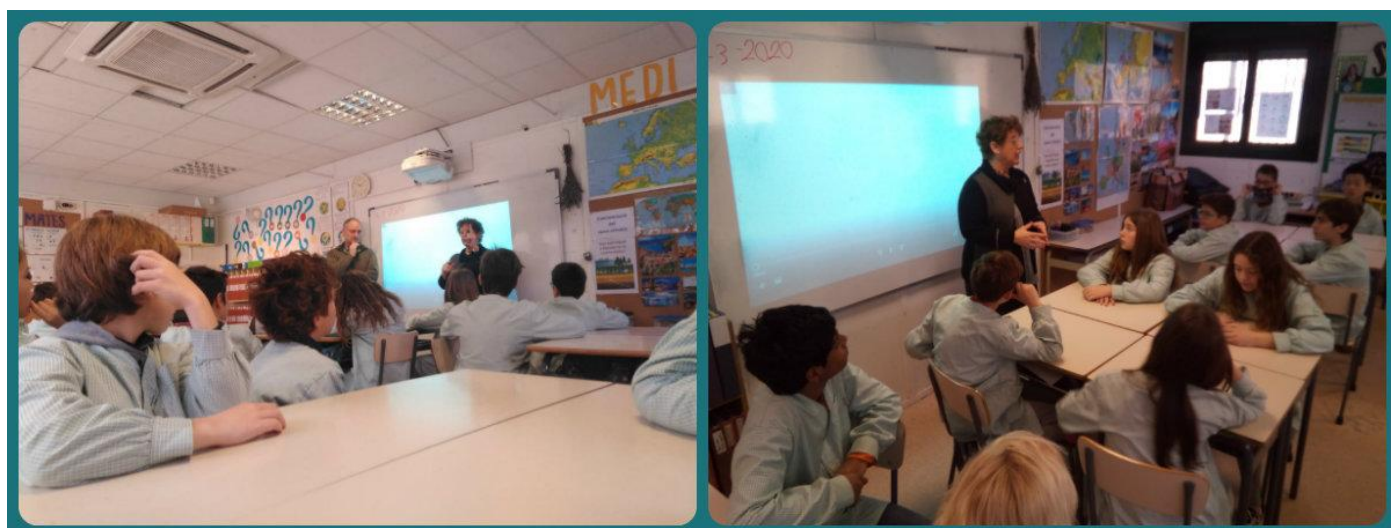

Foto 8

Foto 9

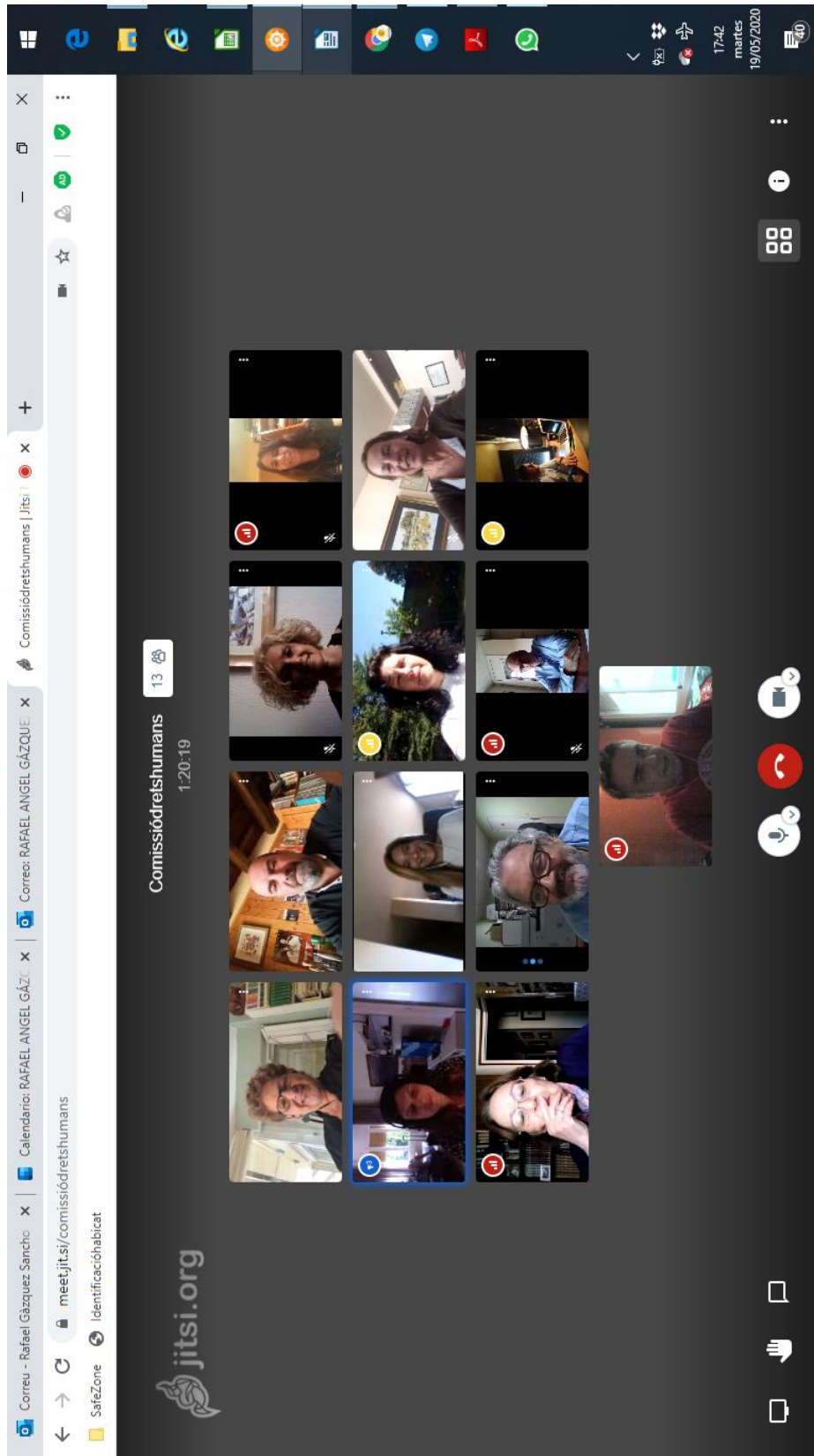

Foto 10

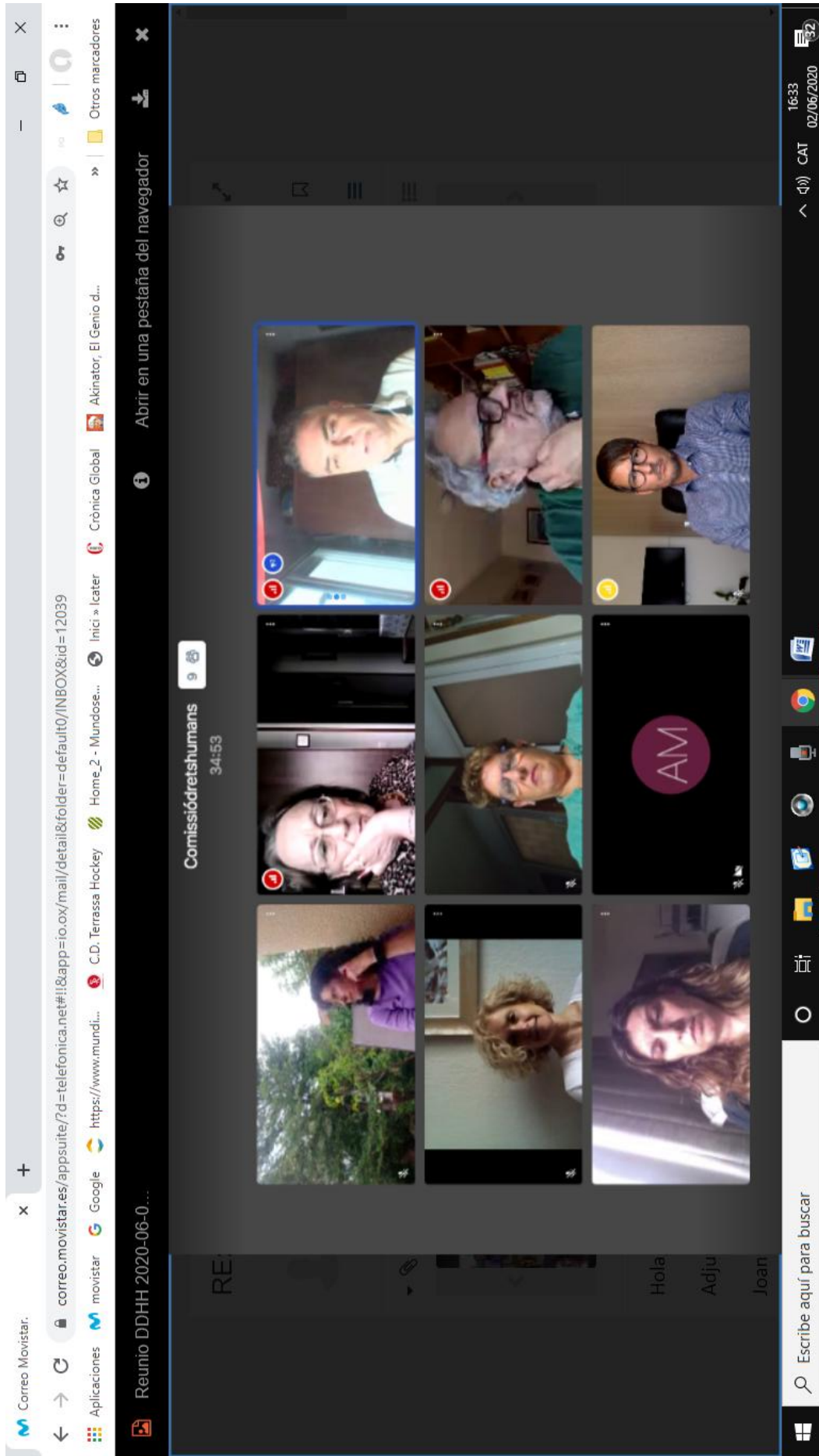
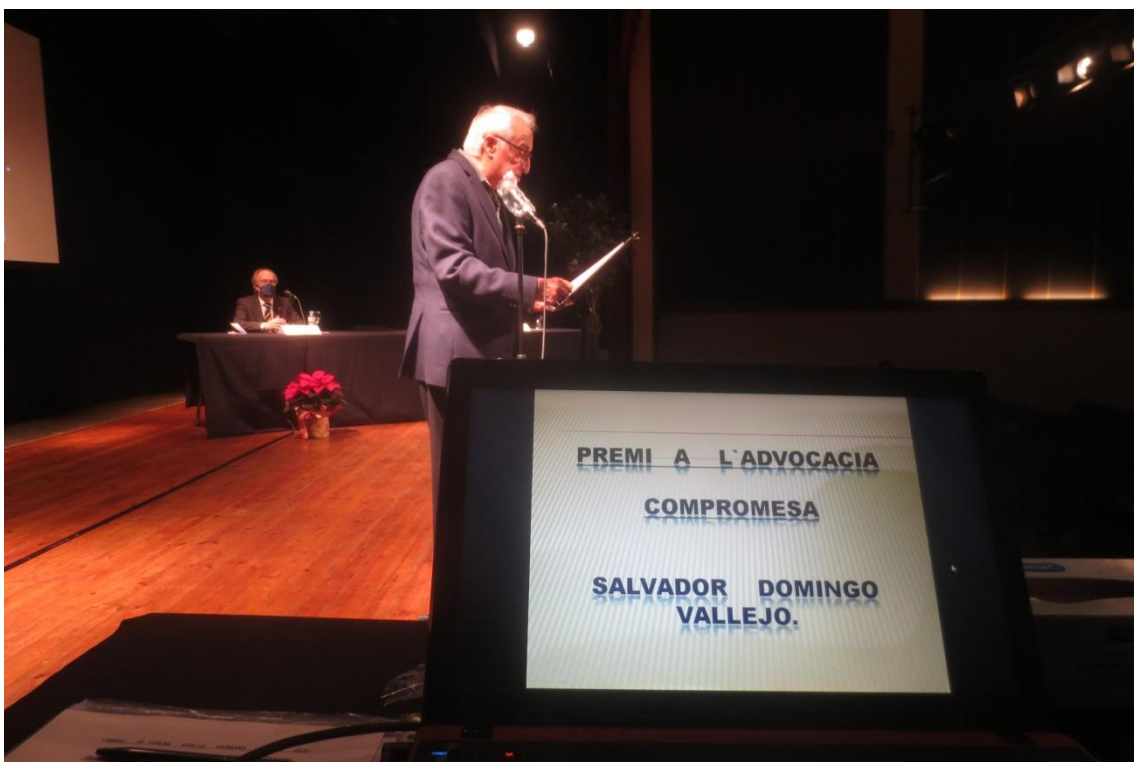

Foto 11

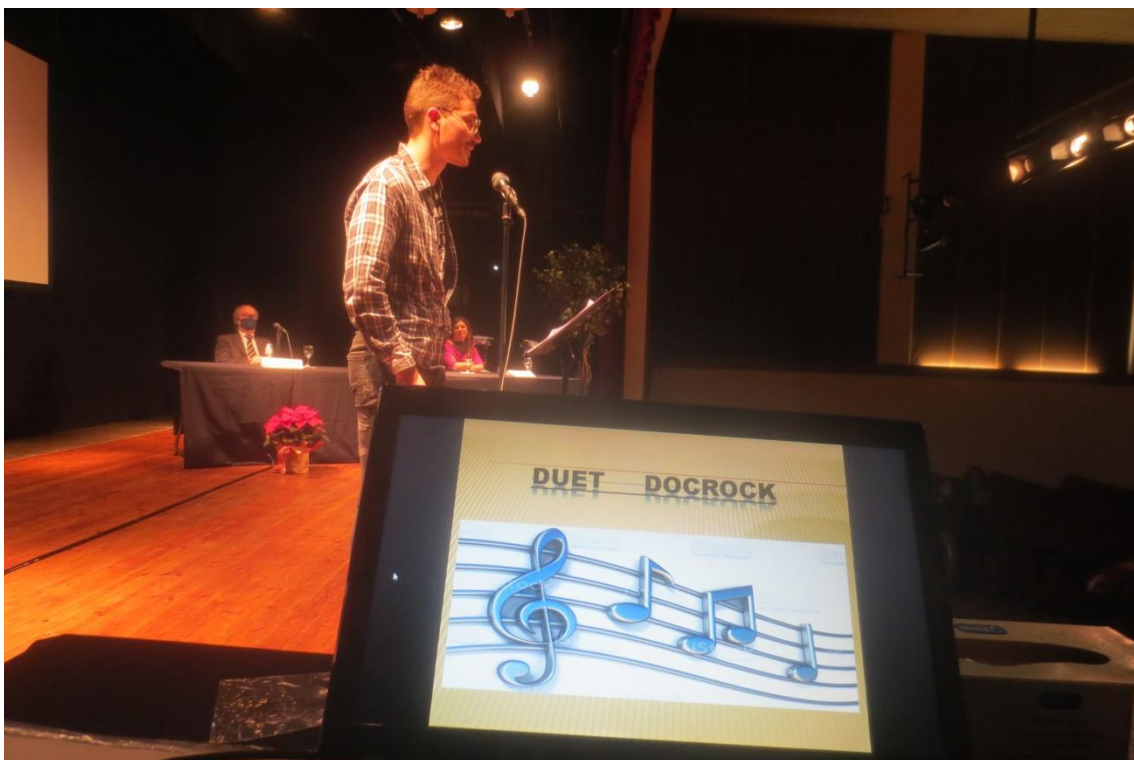
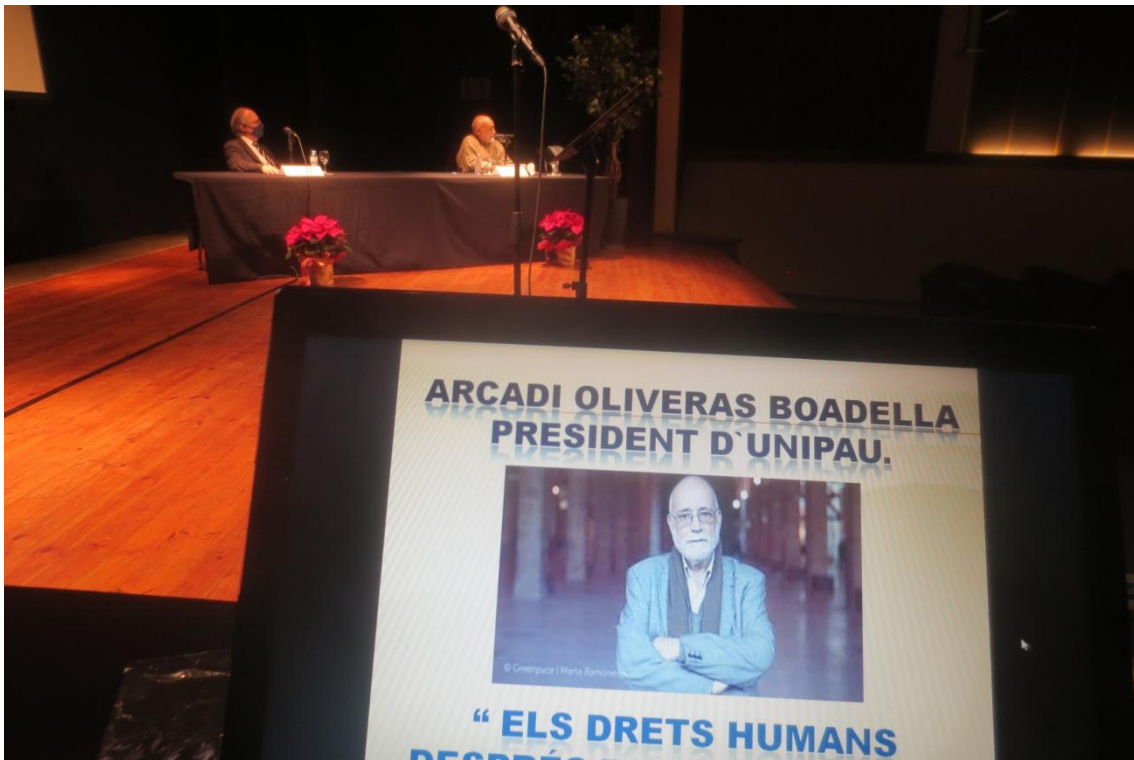
Fotos 12 a 21.

AGRAÏMENTS

AJUNTAMENT DE TERRASSA

AMINISTIA INTERNACIONAL

CANAL TERRASSA TELEVISIÓ

CONSELL DE L'ADVOCACIA CATALANA

DIARI DE TERRASSA

DIARI DIGITAL LA TORRE DEL PALAU

DIARI EL MON TERRASSA

DIARI MALARRASSA

DUET ROCKDOC

ESCOLA ABAT MARCET

ESCOLA ANDERSEN

ESCOLA HEURA

ESCOLA L'AVET

ESCOLA MARIÀ GALÍ GUIX

ESCOLA RAMON PONT

ESCOLA SAGRAT COR DE JESÚS

ESCOLA SALESIANES MARIA AUXILIADORA

ESCOLA SALVADOR VINYALS GALÍ

ESCOLA VALLÈS

ESCONA PONENT

FUENTES NAVARRO. ROC

IES JAUME CABRÉ

IES MONT PERDUT

OLIVERAS BOADELLA. ARCADÍ

RADIO TERRASSA

SALA CRESPI CASAL DE SANT PERE

SINDICATURA DE GREUGES DE CATALUNYA

SINDICATURA MUNICIPAL DE GREUGES DE TERRASSA

INTXAUSTI. XUBAN